

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 456 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
1. jun 2012.

SELJACKI SIN

★ **DOK HOLIDEJ** ★

456

Frenk Larami

SELJAČKI SIN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 456

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

SON OF A PEASANT

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. V 2012.

Tržište: 1. VI 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – SON OF A PEASANT

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je tek u poslednjem trenutku primetio da je nešto sevnulo, kao munja u prolećnoj oluji.

Bile su to velike, srebrne mamuze.

Dok nije imao drugog izbora. Bacio se u stranu tako brzo da ni otrovna kobra ne bi uspela da ga stigne.

Nije imao vremena da se osmehne. Ispred njegove glave našla se cev „vinčesterke” koja je đavolski opasno pretila da mu razmrska glavu.

Međutim, imao je sreće. Taj bandit se nalazio između stena i pucao je, ali je olovo otišlo nekud u daljinu. Očito je bio loš strelac.

Ali Meksikanac sa srebrnim čizma skoro da je pogodio Holideja. Olovo se zabilo u stenu pored njega.

Holidej se munjevito bacio na desnu stranu.

Opet je imao sreće.

Prosto nije mogao da poveruje u ono što se desilo. Taj skok mu je spasio život.

Tako je uspeo da izbegne olovo koje je uputio čovek koji se nalazio između stena.

U tom momentu oglasio se Dokov „kolt 45”. Nije ni nišanio.

Dok se zagledao u bradato lice čoveka koga je tane pogodilo u grudi. Kao

da ga je munja presekla, odskočio je od zemlje.

Revolver bandita skliznuo je niz stene. Tek tada se čuo njegov prodoran krik.

Holidej je skočio iz zaklona.

Bilo ih je četvorica bandita. Čekali su ga. Nije bilo mogućnosti da se nekako izmigolji i da im umakne.

Prvi bandit je pao na zemlju. Bio je pogođen. Drugi razbojnik je progutao olovo, ali se prevrnuo na drugu stranu i stavio ruku na mesto gde ga je kugla stigla. Rukom je pokrio ranu.

– Pasji sine! – ciknuo je Meksikanac. – Prokleti gringo!

Holidej se sagnuo i sakrio se među stenama. Njegovo oštro oko je odmah primetilo još dvojicu Meksikanaca koji su ga čekali kao mačka miša. Ipak, mogao je da sačeka dok opasnost prođe i dok njegov put bude slobodan.

– Pasji sine!

Glas se sada čuo sa desne strane.

Dok je odmah ocenio da je to glas onog bandita koji je već više puta pokušao „vinčesterkom” da ga skine sa konja. Ali uzalud.

– Hej, Romero!

Meksikanac sa probušenim grudima je uzdahnulo. Pokušao je da ustane, ali

je ponovo pao. Rukom je kao u bunilu tražio revolver.

– Romero!

Glas je došao sa druge strane. Bio je to toliko udaljen da je Dok ocenio da mu odatle ne preti nikakva opasnost.

– Taj prokleti gringo je napravio rupu u mom telu, Karmelo – doviknuo je ranjeni čovek. – Peče me kao da vatra gori na tom mestu. A nemam više ni oružja!

Karmelo je opsovao. I ranjenik je psovao.

Dok je ponovo napunio revolver. Pored njega se nalazila „vinčesterka” naslonjena na stenu. Na zemlji je bila čaturica sa vodom. Kada je skočio iz sedla, imao je još toliko vremena da zgrabi čaturicu sa vodom i „vinčesterku”. Voda mu je i te kako bila potrebna da preživi u ovom brdovitom predelu Montana de la Kolas koji je ličio na pustinju.

– Hej, amigosi!

– Čujemo te, Romero!

– Zar nećete da dođete po mene? – pitao je Romero.

Holidej je gledao u bradatog čoveka. Ako bilo ko dođe po ovog čoveka, to će biti crni đavo iz pakla. Prijateljstvo između ove vrste bandita je takvo da oni nikada ne rizikuju život jedan za drugoga. Oni su se nadali da će to biti lak plen pošto je Holidej jahao sâm.

Međutim, prevarili su se. Život ispređa druge priče. Holidej je uspeo da obori dvojicu tih „sinova pakla”.

Oni koji su ostali na nogama će još malo sačekati, a zatim „uhvatiti maglu” što brže mogu. Ta vrsta bandita puca samo iz zasede. Kada primete da nisu uspeeli, oni beže kao da ih sâm đavo goni.

– Kučkini sinovi! – viknuo je ranjeni čovek. – Ti me nećeš ostaviti ovde, amigo, zar ne? – upita on i pogleda u Holideja.

Romerovo lice se razvuklo u osmeh. – Ja mogu da jašem – reče on. – Moja raga nalazi se tamo u udolini.

– Ustaj! – naredi Dok kada su čuli odjek topota konjskih kopita. – Tvoji drugari su odveli tvoga konja. Čuje se to po tome koliko kopita se udaljava. Prodaće ga u sledećem gradu za neku prostitutku ili dve flaše tekile.

– Prokleti kučkini sinovi! – psovao je Romero.

Dok je posmatrao bradatog Meksikanca. Njegovi drugari su ga ostavili na milost i nemilost njihovog protivnika.

Posle brzog pregleda rane, odlučio je da tog čoveka prebaci u sledeći grad. Naravno, ako uspe da preživi. Ovaj bivši zubar iz Džordžije, bio je često zaslužan za preživljavanje mnogih ranjenika svojom stručnom, pravovremenom intervencijom i zahvaljujući svojoj solidno opremljenoj lekarskoj torbi, od koje se retko odvajao.

Pustolov, kockar i proslavljeni strelac, Dok Holidej se ovom prilikom nalazio se na đavolski opasnom putu i bilo mu je jasno da je bolje ako ima

nekog „da mu čuva leđa”. Eto, slučajno, taj Romero je jedan običan drumski razbojnik. Ali možda će mu nekad biti i potreban, a i ne bi mogao da ga ostavi tako teško ranjenog i bez konja.

– Hej, amigo! – pozvao ga je Romero.

– Da!

– Šta ti tražiš u ovoj lepoj zemlji?

– Don Dijega Ortiza!

Romero se trgao kao da ga je munja pogodila.

– Ortiza? – upitao je on kao da ne veruje u ono što je čuo. – Generala Ortiza?

Dok potvrdno klimnu glavom. Romero je vrteo glavom.

– Pa zašto to nisi ranije rekao, gringo? – upitao je on. – Mi ne pucamo u prijatelje generala Ortiza.

– Pucali ste! A niste ni pitali ko je.

– Trebalo je odmah da kažeš da putuješ kod generala. To bi bilo pošteno. Karmelo i Čiko će već zakoračiti jednom nogom u grob ako don Ortiz sazna za sve ovo. Prokleti pasji sinovi!

Romero se iskrivio na zemlji. Zatvorio je oči.

– Pošalji ih u pakao, amigo, ako ih budeš sreo.

– A kako da ih prepoznam?

– Lako. Karmelo je razrok i gleda kao sova, a Čiko hramlje kao da su ga stršljeni izujedali za jednu nogu.

– Pa to su neki đavolovi sinovi, zar ne?

Romero je stenjao.

– U pravu si, gringo – reče on. – Oni će tu moju ragu prodati za prostitutke i tekilu.

Romero je ispljunuo krv i okrenuo glavu u stranu.

– Do đavola, pošalji ih u pakao! – krkljao je on. – I nemoj da umru lako, prodane duše!

Holidej je ustao. Oprezno je pogledao preko zaklona.

Sunce je još uvek obasjavalo okolna brda. Neće proći mnogo sati, a ono će sakriti svoju rumenu kuglu tamo negde na zapadu.

Holidej je još uvek razmišljao. Navukao je još dublje svoj crni „kalifornija” šešir na glavu i zažmurio.

Još uvek nije bio siguran da su razroki Karmelo i hromi Čiko stvarno nestali iz ovog predela. Možda su samo prividno poterali konje kako bi prevarili Doka Holideja i izmamili ga iz zaklona.

Holidej je još jednom oslušnuo, a zatim se okrenuo oko stene. „Kolt 45” sa niklovanom cevi i drškom od slonovače bio je u njegovoj ruci i spreman za paljbu.

Ništa se nije pokrenulo.

Iz uskog kanjona koji se nalazio s njegove leve strane, dizao se oblak prašine.

Bio je to siguran znak da su banditi stvarno odmaglili. Sudbina njihovog prijatelja Romera koji je bio ranjen, uopšte ih nije interesovala. Oni će krenuti svojim putem, putem bez mi-

losti. Ko padne, taj više ne ustaje, jer nema ko da mu pomogne.

– Siudad del Dezerto – reče Romero tužna pogleda. Kašljao je. Zatim je opsovao. – Gringo! Što nisi gađao malo više da me toliko ne boli! A možda je bilo bolje da si me odmah ubio da me ta prokleta rana ne peče toliko. Kao vatra!

– Zar nisi mogao da postaneš pristojan čovek, amigo? U tom slučaju ne bi imao ovakvih neprilika.

Romero se kiselo osmehnuo.

– Siudad del Dezerto – ponovio je bradati čovek. – To je jedno malo, zapušteno gnezdo, ali tamo imaju doktora. On bi mogao da mi izvadi metak. I generalovi ljudi ponekad navrate tamo.

Holidej je zviznuo kroz zube.

Skoro istovremeno se između stena pojavio njegov konj, verni Mig. Oprezno se približavao Džordžijancu. Najpre je naćulio uši i okretao glavu na sve strane.

Holidej ga je uhvatio za uzde i potapšao ga po vratu da ga umiri. Zatim je gurnuo svoju „vinčesterku” u sedlo, skinuo lekarsku torbu i okrenuo se prema Romeru.

Očistio mu je ranu, vezao zavoj i upitao ga – Šta si odlučio, hombre? Hoćeš li da te ostavim ovde da te rastrgnu lešinari ili ćeš jahati sa mnom u to gnezdo Siudad del Dezerto?

Meksikanac se uspravio stenjući. Gladio je rukom svoju bradu.

– Iznenađen sam, amigo – rekao je on. – Ti zaista hoćeš da me povedeš u grad?

Holidej je potvrdno klimnuo glavom.

– A ja ću dobro isprašiti one proklete lupeže koji su me ostavili na cedilu i nisu ni prstom mrdnuli da me nekako izvuku. Nemoj me ubiti, vremena se menjaju i možda ću ti ja nekada biti potreban.

– Da li poznaješ generala Dijega Ortiza? – upita Holidej.

Romero je klimnuo glavom.

– Njega svako zna – odgovorio je bradonja i naslonio se leđima na stenu. Uskoro je uspeo i da ustane. – Šta ti želiš od generala?

Dok Holidej se namrštio.

– Imamo neka zajednička posla – odgovorio je on. – Možda si stvarno dete sreće u životu kad si baš na mene naišao.

– Zajednička posla?! – ponovio je Romero. – Ti si srećan što si sreo mene, hombre.

– Imao sam sreće što sam ostao živ u susretu sa tobom i tvojim drugarima – rekao je Dok.

Romero ga je gledao kao da je uvređen.

– To je sada prošlost, hombre! – rekao je on. – Valjda i u ovoj ludoj glavi ima bar malo pameti. Predlažem ti da od ovog trenutka postanemo prijatelji. Oni pravi, iskreni. General ne mari mnogo za Amerikance. Pedro Gonzales, njegov poručnik, mrzi Amerikanke. I Gonzales razmišlja samo o tome

kako da ubije nekog Amerikanca da ih bude što manje. Mogu ti reći da je dosta uspešan u tome.

Dok je već čuo za tog opasnog Pedra Gonzalesa. Bio je poručnik nekad davno, kada je Ortiz bio general revolucionarne armije. Čovek poznat po grozotama koje su prevazilazile sve ono što je moglo da se zamisli.

– A sada bih mogao i ja tebe ponešto da pitam – rekao je Romero. – Eto, kako se zoveš, hombre?

– Dok Holidej – odgovorio je čisteći svoj crni mantil sa dugim peševima. – A otkud znaš generala?

– Ja ga znam. Mislim da je to dovoljno za tebe.

Romero nije hteo da govori o tome. Pa neka mu bude. Vreme prolazi i taj bradonja će sigurno progovoriti.

– Dodaj mi revolver, Holideje! – reče on. – Mi jašemo u Ciudad del Dezerto. Svako me tamo poznaje. Niko u životu nije video Romera del Velaska bez oružja. A uostalom, čoveka ne treba pustiti da umre bez svog oružja.

Holidej se osmehnuo.

– Ne mislim da ćeš tako brzo krenuti na onaj svet.

Romero je odmahnuo rukom.

– I ja mislim tako – reče on. – Ali nikad se ne zna...

Holidej je pronašao revolver između stena. Uzeo ga je u ruku i odmerio njegovu težinu. Krajičkom oka gledao je u Meksikanca koji je bio nestao.

Romero je stajao pored bunara. „Vinčesterka” je bila naslonjena na zid bu-

nara. Ako je Romero zgrabi i baci se u desnu stranu, onda će biti u zaklonu jedne stene i moći će da pripuca.

Prošlo je nekoliko sekundi.

Nije se ništa dogodilo.

Romero uopšte nije bio zainteresovan za „vinčesterku”.

Možda su već tog trenutka postali zaista prijatelji!

Holidej se vratio i pružio mu revolver.

Romero je stavio oružje u futrolu. Odelo i on su bili prljavi. Međutim, nije se ponašao kao neko ko je pao na niske grane.

– Deset milja – rekao je on i navukao svoj šešir dublje na čelo. – Nije tako strašno, Holideje – promrmljao je on. – Mislim da ću izdržati.

Holidej je pomogao ranjenom čoveku da uzjaše.

Mig nije sada bio sputan uzdama. Dok ga je pustio da se kreće po svojoj volji. Mada je teret na njegovim leđima bio dvostruko teži, konj je kaskao dosta lako kroz predeo.

Romero se klatio kao stabljika na vetru, ali se ipak držao u sedlu.

Sunce je polako spuštalo svoju okruglu glavu iza bregova i više nije tako peklo. Ipak, još uvek je u ovom predelu bilo toplo.

Pakleni cilj, u paklenom predelu, gde vlada paklena klima. Sve kao da se udružilo protiv čoveka koji ovde hoće da uradi nešto nemoguće. Ali nada uvek postoji!

Dok Holidej je krenuo da pronađe generala don Dijega Ortiza za koga se tvrdilo da regrutuje jednu malu paravojnu jedinicu. Meksički ratnici i američko oružje bili su ono glavno što će omogućiti da se taj cilj postigne.

Holideja nisu interesovali ti meksički ratnici. On je prešao Rio Grande zbog oružja.

Dva transporta iz Fort Blisa su zadnjih nedelja zaplenjena. Bilo je sasvim jasno da su general Ortiz i njegov poručnik Gonzales umešali prste u tu igru.

Kroz nedelju dana iz Fort Blisa bi trebalo da bude poslat sledeći transport. Već sada se znalo da će to oružje stići u Meksiko.

Pre nego što se to dogodi, Holidej je trebalo da namami u klopku generala i njegovog poručnika na drugoj strani Rio Grande i da otkrije ko je izdajnik u američkoj saveznoj armiji.

II

Karmelo je iskrivio oči gledajući u Aldu Toledo koja se nagnula napred sa flašom tekile i uzela novac koji je Čiko stavio na sto.

– Zaboga! – opsovao je Čiko. Udario je pesnicom Aldu po ruci.

Alda je jauknula i skočila nazad.

Čikovi prljavi prsti zgrabili su crvenu bluzu.

Alda se pokušala otrgnuti. Bluza se pocepala. Devojka je zastala zbunjeno. Grudi su joj bile gole.

– Kučkini sinovi! – ciknula je ona.

– Da je Romero ovde, niko od vas ne bi smeo da me pipne!

Karmelo se iscerio.

– Moraćeš da potražiš novog zaštitnika, Alda – reče on. – Romero sada hrče negde u paklu. Sada si ti jedna obična prostitutka, kao i svaka druga.

– Ona je samu sebe oduvek smatrala posebnom – rekao je debeli krčmar za šankom. – Ali dobra vremena za del Velaskove su već davno prohujala.

– Ko je ubio Romera? – upitala je Alda. Ostacima crvene bluze pokrivala je nage grudi.

Čiko je ustao. Prišao je šanku.

– Ne znam – odgovorio je on kada je debeljko pružio drugu flašu. – Bilo ih je bar desetak gringosa i oni su pucali na nas iz svih vrsta oružja. Fernando je bio ubijen prvi. Karmelo je skinuo iz sedla tri jahača da bi meni omogućio da umaknem. Romero se dao u bekstvo...

– Pešice...?

Čiko se okrenuo prema ulazu.

Marisa Ortiz je gurnula vrata čizmom.

Ponosno i uspravno stajala je Meksikanka u belo okrečenoj kući Ciudad del Dezerto. Crna suknja bila je pripijena uz njene kukove. Ispod, kao sneg bele bluze, podizale su se i spuštale bujne grudi.

Čiko je gledao lepu generalovu kćerku.

– Pešice – dodao je on tužnim glasom. – Tako su ti lupeži i dobili pri-

liku da ga napune olovom u leđa, senjorita!

Pre nego što je Pedro Gonzales prošao pored lepe Marise Ortiz, čuo se njegov smeh.

– Nikad nisam video nijednog ko nosi ime del Velasko, a da je bežao – rekao je on podrugljivo.

– Ovog puta bi video – reče Karmelo koga sada više nije interesovala Alda Toledo, nego je svojim uzanim očima gledao u Marisu Ortiz i Pedra Gonzalesa.

Marisa se približila šanku. Nosila je pojas za oružje koji je na kukovima bio prekršten. Iz futrola su virile drške revolvera ukrašene biserom. To oružje nije bilo ukras. Svako je znao da se ona ranije borila na strani generala.

– Bilo ih je najmanje petorica? – upita ona tiho.

– Verovatno i više – potvrdio je Čiko i klimnuo glavom. On je pored Marise pogledao u Gonzalesa. Porodice Gonzales i del Velasko nikada nisu bile prijateljski raspoložene jedna prema drugoj. Pa sigurno Gonzales neće proliti nijednu suzu za poslednjim iz porodice del Velasko ako se uputio na onaj svet. Naprotiv. Generalov poručnik bi se obradovao da je Romero del Velasko otputovao sa ovog sveta.

– Karmelo je skinuo trojicu bandita sa konja, a ja sam pogodio njih bar četvoricu.

Kada se Marisa podrugljivo osmehnula, Čiko je video da je malo prete-

rao. Svima je bilo poznato da je on jako loš strelac.

Gonzales je odmahnuo rukom. Ali Marisa Ortiz kao da nije bila zadovoljna.

– Pa to je onda bar sedam mrtvih! – rekla je ona.

Čiko je zbunjeno slegao ramenima i iscerio se kada se pojavila Alda Toledo, Romerova prijateljica i počela da se smeje. Osmehnuo se.

– Možda smo mi u povratku upucali još dvojicu njih – dodao je Karmelo.

– S tim okorelim banditima se ne sme igrati.

Čiko je klimnuo glavom kako bi potvrdio ono što je Karmelo rekao. Alda se namrštila.

– Ova dva crna đavola su prodali Romerovog i Fernandovog konja – rekla je ona.

Karmelo je stegao ruku. Hteo je da je udari. Ali vešta Meksikanka se povukla unazad i Karmelo je promašio. I žene znaju da izbegnu opasnost. Pogotovo kada ne žele da budu ponižene.

– Te rage su trčale za nama! – uveravao ih je Čiko. – Šta da radimo? Da ih oteramo natrag?

– Ako je Romero mrtav, onda je njegov konj moj – rekla je Alda odlučno.

– Nemojte se šaliti, momci. On je bio moj čovek i tu više nema rasprave. Oprostite se vaših zabluda. On je bio moj!

Marisa Ortiz je potvrdila klimanjem glave.

– Mislim da je tačno. Vi ste stvarno pokvarenjaci! – ciknula je ona ljutito.

Ovog puta se umešao Gonzales. Njemu nije bilo važno ko je kupio tog prokletog konja.

– Romero je nama dužan neki novac – pokušao je Čiko nekako da skrene razgovor na drugu temu i zadrži novac koji se ulio u njegov džep. Hoćeš li ti da platiš te njegove dugove, Alda?

Alda Toledo je gledala u Marisu Ortiz kao da od nje traži pomoć.

– Ja ću platiti Romerove dugove – rekla je Marisa. Čiko ju je zbunjeno gledao.

– Ali tvoj otac...

Marisa ga je prekinula jednim pokretom ruke.

– Koliko? – upita ona.

– Sto pezosa – reče Karmelo promuklim glasom. – Dao sam mu ih kada je bio u velikoj nevolji.

Čiko se namrštio i uzeo flašu. Otpio je poveći gutljaj, a onda mu je iznenada flaša ispala iz ruke i razbila se udarivši o pod. Crni „kalifonija” šešir, crni mantil dugih peševa, kao sneg bela košulja... ledeni pogled! Odmah ga je prepoznao. Gringo!

Čiko je prebledeo. Spustio se iza šanka kao da ga je neko maljem udario po glavi.

Gonzales se brzo okrenuo na drugu stranu. Znao je odmah da nešto nije u redu. Potegao je svoj revolver.

Karmelo je stajao pored stola uspravno kao da je progutao kolac. Njegove razroke oči su uzele tako čudne prav-

ce da se uopšte nije moglo pogoditi kuda gleda.

Holidej je sklonio peš mantila unazad i zablistala se futrola od lakovanog boksa iz koje se videla drška oružja izrađena od slonovače. Pogledao je u Gonzalesa, a zatim u lepu Meksikan-ku. Znao je da je general imao kćerku, ali je pretpostavljao da ona raste na hacijendi i da je čuvana kao malo vode na dlanu. „Mala devojkica i velika hacijenda”!

– Šta je, gringo? – upita Gonzales osornim glasom. Meksikanac je stajao kao neka ogromna stena koju je zahvatio požar. Njegove usne kao da su se jedva kretale dok je govorio.

– Tražim konja jednog mog prijatelja – reče Dok Holidej tiho. – Ta raga se nalazi ovde napolju ispred vrata. Onaj razroki što stoji pored šanka, i ako je onaj drugi hrom, onda je više nemam šta da tražim. Našao sam sve!

Pedro Gonzales se odmakao od šanka i stao između ta dva meksička lešinara Čika i Karmela.

– Ko si ti? – upitao je Gonzales.

– Dok Holidej.

– Dok Holidej? – rekao je Gonzales podrugljivo i nasmejao se.

– A kako se ti zoveš? – pitao je on Meksikanca.

– Pedro Gonzales!

– Zar to nije u Meksiku ime za jednog od dvojice koji poteže revolver da bi se zaštitio od dva šugava psa?

– Ti misliš na jednog od dva Meksikanca koji su poslali u pakao više od sedam Amerikanaca?

– Holidej misli na dvojicu pasjih sinova koji su ostavili svoga kompanjersa da leži ranjen na zemlji i uz to mu ukrali konja – čuo se glas iza njih.

Romero je već bio ušao u prostoriju saluna, koju je lokalno stanovništvo zivalo „bodega”.

Holidej je odmah hteo da ga odvede kod doktora. Ali Romero nije odoleo srcu. Želeo je prvo da svrati u bodegu.

Čiko, koji je stajao pored šanka, zamalo se nije onesvestio.

– Ej, ljudi! – ciknuo je on. – Pa taj je bio mrtav čovek. Majko moja, mogu da se zakunem da je bio mrtav! Ja sam...

A onda se iza Holideja začuo prasak metka. Kugla se zabila ispred prašnjavog poda u bodegi.

Pedro Gonzales se trgao kao da ga je ujela zvečarka. Njegovi prsti su se obavili oko drške revolvera.

Dok je podigao nešto malo više cev svoje „vinčesterke”.

Gonzales je gledao u njega probadajućim pogledom.

– Možda ti želiš...

Nije uspeo da završi rečenicu.

Čiko je pokušao da se zakloni jednim stolom kako ne bi bio upucan. Međutim, Romerova kugla iz revolvera je bila brža. Pao je kao klada.

Dok Holidej i Romero su dobro ocenili da im najveću opasnost predstavlja

taj hromi Čiko i nisu ga ni za sekundu ispuštali iz vida.

Razroki Karmelo je ipak iskoristio povoljnu priliku. On je zgrabio Aldu za kosu i snažnim zamahom je privukao sebi.

– On je lud! – riknu Karmelo. Pokazao je rukom na Romera. – On više ne zna šta govori i šta radi. Do đavola, hombre! Ja ću ubiti Aldu ako mrdneš samo jednom dlakom tvoje brade, a kamoli da pokreneš prst na tvojoj smrdljivoj ruci!

Po glasu se odmah videlo da je Karmelo prestrašen i da drhti kao zec.

Romero se naslonio na zid pored vrata.

Holidej ga je pogledao. Bilo mu je jasno da bradati Meksikanac neće dugo izdržati na nogama.

I sada se umešala Marisa Ortiz. Pogledala je u Gonzalesa.

– Ako se nešto desi Aldi, Gonzalese, onda će te moj otac lično obesiti na najdeblju granu i visićeš kao strašilo – rekla je ona mirno.

Odmerila je Holideja od glave do pete. Čovek uzanog lica, tamne kose, lepih punih usana, elegantno obučen, kratko rečeno: lep i vrlo privlačan.

– Pustio je, Karmelo! – doviknu Gonzales.

Karmelo se savio kao grana na vetru kada je Gonzales počeo da mu prilazi sve bliže i bliže.

– Pa zar me nisi razumeo, hombre? – frknuo je Gonzales. – Kriješ se tu iza jedne žene kao da nisi muško. A ova-

mo si pričao da si pre izvesnog vremena pobio gomilu Amerikanaca!

Romero del Velasko se osmehnuo pakosno. Pa zar je moguće da čovek tako duboko utone u laž!

Holidej je osetio da će Romero pasti. Prihvatio ga je.

Čiko je kao lisica čekao svoju šansu. Šmugnuo je ispod stola i pokušao da se domogne svoga revolvera koji mu je bio ispao.

Revolver lepe Marise se stvorio u njenoj ruci.

Čiko je bio pogođen i to smrtno.

Alda je iskoristila priliku i istrkla se iz Karmelovih ruku. Razroki nije preduzeo ništa. Podigao je ruke uvis i pokazao prstom mesto gde je stajao Dok Holidej.

– To je jedan prokleti gringo, Gonzalese – dahtao je on. – Pitaj ga šta će on ovde!

– Šta ti tražiš ovde? – pitala je Mari-sa Ortiz, preduhitrivši poručnika njenog oca.

– Došao sam da odvedem jednog prijatelja kod lekara – odgovorio je Holidej. Podigao je teškog Romera u naručje.

– A ko je, do đavola, smestio Romeru tane u telo? – upita Gonzales ljutito.

– Pitaj ga ti lično – reče Holidej.

– Ako želi, on će ti to kazati.

Ne okrenuvši se, Holidej je sa Romero na rukama izašao iz bodege.

Doktor je stanovao na drugoj strani ulice pored hotela. Bio je to jedan ni-

zak, debeo čovek i on ih je sačekao ispred ulaza u kuću.

– Video sam vas da dolazite – rekao je on. – Unesite ga.

Holidej je poslušao kako mu je doktor rekao i stavio Romera na sto. Bez ijedne reči je čekao dok je debeli lekar pregledao Romerove povrede.

– Dobro, Amerikano – kazao je doktor kada se uspravio – i obrisao znoj sa čela. – Dobro, lepo ste mu zbrinuli ranu. Sada ga ostavite ovde!

– Kako mu je?

Debeli čovek se tiho nasmejao.

– Na ovom stolu su ležali i drugi sa njegovim prezimenom sa mnogo više olova u telu. Nijedan od njih nije od toga umro. Bar ne ovde.

– Ja ću uzeti sobu u hotelu – rekao je Holidej. – Zamolio bih vas da me obavestite kada se stanje promeni.

Doktor je izvadio svoje instrumente iz ormara i stavio ih pored onesvešćenog Romera na sto.

– Tako je to – osmehnuo se on. – Ako ostane u životu, onda sam ja dobar lekar. Ako umre, onda ste ga vi suviše kasno doneli kod mene.

Holidej je izašao iz kuće. Na ulici se osvrnuo i pogledao sunce koje je zalazilo iza bregova.

Pedro Gonzales se pojavio među belim kolibama prašnjave ulice.

Dok se polako približavao krupnom čoveku koji je trljao oči kao da želi da njih izbaci odsjaj poslednjih sunčevih zraka.

Dva koraka ispred Gonzalesa, Dok je stao.

– Čuo sam da ne podnosiš Amerikanke – reče Dok Holidej.

– To je tačno! – potvrdio je Gonzales.

– Uopšte Amerikance ili ima izuzetaka?

– Kako to misliš? – upita Gonzales.

– Mislim, šta je sa onima koji su ti potrebni da s njima sarađuješ i sklapaš poslove?

Meksikanac se iscerio.

– Meni nisu potrebni Amerikanci, Holideje. Ja sam njima potreban.

Dok klimnu glavom.

– Šta ti, u stvari tražiš u Ciudad del Dezerto? – upitao je Gonzales.

– Tražim čoveka s kojim bi mogli da se sklapaju poslovi, hombre!

– Kakvi poslovi?

Džordžijanac je odmahnuo glavom.

– Ti nisi pravi čovek za to, hombre!

Gonzales se trgao. On nije bio navikao da jedan gringo tako razgovara s njim. Nervozno je čeprkao čizmom po prašini.

Holidej je gledao svojim hladno plavim očima u Gonzalesa. Ovaj čovek neće nikada postati njegov prijatelj. S njim mora biti oprezan.

– Videćemo se uskoro, Gonzales. Na generalovoj hacijendi!

Holidej se okrenuo na drugu stranu i pošao polako prema ulazu u hotel.

– Da li te don očekuje, gringo?

– Možda – odgovori on kada se već nalazio na vratima.

Holidej je ušao u hotelsku salu. Meksikanac iza jednostavnog naslona kao da ga je već čekao.

– Senjor Holideje – rekao je on ljubazno i pružio Holideju ključ od jedne sobe. – Ja sam Ramon Eskonido. Romero je moj prijatelj. Ako vam je nešto potrebno, ja ću vam nabaviti, senjor.

– Meni je potreban samo mir – rekao je Holidej. – Nikakve posete Pedra Gonzalesa ili njegovih prijatelja.

– Vlasnik hotela je don Ortiz – obavestio ga je Ramon. – Ja sam samo službenik. Ako Pedro Gonzales želi da uđe, ja ne mogu da ga sprečim. Ali ja ću vas o tome obavestiti na vreme, senjor.

Holidej je klimnuo glavom, uzeo ključ i uputio se gore.

Vrata su bila samo prislonjena. Holidej je stao i oslušnuo. Da nije Gonzales, koji je toliko mrzeo Amerikance, već poslao nekog ovamo?

Holidej je izvadio revolver iz futrole, sačekao trenutak a zatim gurnuo vrata nogom. Potom je uskočio u prostoriju.

Marisa Ortiz je sedela na krevetu. Poslednji sunčevi zraci titrali su na njenom lepom licu. Bilo joj je zabavno što vidi oružje u Dokovoj ruci.

– Zar si se uplašio jedne bezazlene devojke, Holideje? – upitala je ona blagim glasom.

Dok je vratio oružje natrag u futrolu. Petom je zatvorio vrata i prišao pro-

zoru. Gonzales je još uvek stajao na malom trgu i gledao gore.

– Neće proći dugo vremena, a jedan od vas dvojice biće mrtav čovek – reče Marisa Ortiz.

Holidej se okrenuo prema njoj.

– Da li ćeš tugovati za njim? – upita on.

Lepa Meksikanka je gipko ustala sa kreveta i protekla se kao neka umorna divlja mačka. Njeno vitko telo se zateglo. Ispod tanke bluze ocrtale su se njene bujne grudi.

– Ili možda za mnom? – upitao je Holidej. Marisa Ortiz se tajanstveno osmehnula.

– To još ne znam – odgovorila je ona, prišla bliže i stala ispred njega.

– Ti nisi od onih koji su došli u Meksiko zato što im je postalo vruće pod nogama. To vidim po tebi:

– I šta još?

Njene tamne oči su se suzile dok je njen pogled klizio preko njegovog lica i stasa.

– Ti si opasan – rekla je. – Nije dobro biti tvoj neprijatelj. Zašto si doneo Romera u ovo mesto? Pa on je hteo da te ubije!

– Ranjeni čovek više nije neprijatelj, senjorita. Čak i kada njegovi prijatelji ne učine ništa za njega, ne treba ga ostaviti da umre sâm.

– Tako se stiču prijatelji koji su nam potrebni, zar ne?

Marisa mu je prišla još bliže. Holidej je osetio toplinu njenog vitkog tela.

– Ako je jedan čovek kao Gonzales tvoj neprijatelj, onda će ti biti potrebno još mnogo više prijatelja, amigo!

Holidej je podigao svoju desnu ruku i njegovi prsti su prošli kroz njenu bujnu crnu kosu.

Marisa Ortiz je stajala mirno nekoliko sekundi, a zatim je uzdahnula i osmehnula se.

– To je pravi način da se postane Gonzalesov neprijatelj – kazala je ona. – On želi da se udam za njega, a i moj otac bi se obradovao ako se odlučim za njegovog poručnika.

Holidej je stavio ruku na njeno rame i privukao je sebi. Ona se nije branila.

– Kad bi Gonzales ovo video, onda ja ne bih mogla više da se uzdržavam.

– On to neće videti, a ti mu nećeš kazati – reče Holidej. Osetio je njen dah na svom licu.

Kada je hteo da je poljubi, ona se jednim brzim pokretom odvojila od njega i uzmakla korak nazad. Disala je teško. U njenim tamnim očima gorela je vatra.

– Šta ti misliš, ko sam ja, gringo? – upita ona plahovito.

– Marisa Ortiz, jedna prelepa žena!

– Kćerka generala koji...

Holidej joj se približio i ponovo je privukao sebi.

– Jedna prelepa žena – ponovio je on. – A tek posle toga kćerka generala.

Njegove usne zaustaviše se na njenom vratu. Njeno telo je zadrhtalo.

Holidej ju je bio tačno procenio. Suprotno od Gonzalesa, ona nije imala ništa protiv Amerikanaca. Ona se vatreno pripila uz njega sve dok se u hodniku nisu čuli koraci.

– Senjorita Ortiz!

Bio je to Ramon.

Holidej je pustio lepu kćerku generala Ortiza. Jednim zavodničkim pokretom zabacila je kosu nazad.

– Senjor Gonzales... – počeo je Ramon.

– Neka prička!

– Si, si, senjorita.

Koraci su se brzo udaljavali.

Holidej je pogledao kroz prozor. Gonzales se više nije video. Ulice i trg su oživeli pošto je sunce zašlo iza brda.

– Videćemo se kasnije, Holideje!

Marisa je već stajala na vratima.

– Na hacijendi! – reče Dok. Klimnula je glavom i osmehnula se.

– Na hacijendi. I ako tamo ostaneš živ, onda možda na jednom mestu na kojem nas niko neće ometati!

Vrata se zatvoriše za njom. Nešto malo kasnije, pojavila se Marisa sa Gonzalesom na ulici. Na trgu koji je imao oblik kruga, ona je zastala i dobacila jedan upadljiv pogled gore prema njegovom hotelskom prozoru. Ona je time htela da ukaže Gonzalesu na to da je ona slobodna žena i da može da radi što god želi.

Holidej je počeo da razmišlja kako se uopšte našao u ovoj situaciji. Nalazio se u Silver Sitiju, u sred vrlo

interessantne partije pokera kada je ugledao svog davnašnjeg prijatelja, Dilonu Frimana. On je u međuvremenu napustio vojsku da bi postao šef savezne detektivske agencije. Bio je zadovoljan poslom jer je dobijene slučajeve uspešno rešavao, sve do nedavno... Sada je dobio zadatak da pronade izdajicu iz Fort Blisa. Taj je kriv za dva izgubljena kontigenta oružja. Generali su se bojali da se to oružje ne okrene protiv njih, jer se našlo u rukama meksičkih bandita koji su i izvršili prepade na konvoje.

Bivši general Friman nije znao odakle da krene, jer su prepadi bili izvedeni spretno, brzo i uspešno. Potom su nestajali zajedno sa oružjem na suprotnoj obali reke Rio Grande. Sumnja je pala na bivšeg generala meksičke armije Dijega Ortiza o kojem su se širile glasine da okuplja ljude za svoju privatnu vojsku.

Dok Holidej se sâm ponudio da pomogne starom prijatelju i odjaše preko granice.

I eto, našao se tu gde jeste, ramišljajući i sumirajući dobre i loše događaje.

Dosad je sve išlo mnogo bolje nego što je on pretpostavljao. Imao je Romera na svojoj strani, a i Marisa Ortiz očigledno nije imala ništa protiv njega, čak joj se i dopadao, koliko je mogao da proceni. Ostalo je još samo da ubedi generala. U tom slučaju, ni Gonzales više ne bi predstavljao problem.

III

– Šta hoće taj gringo od generala? – upitao je Pedro Gonzales koji je jahao pored Marise Ortiz.

Pored nepoverenja na njegovom licu su se jasno videli i tragovi ljubomore.

– Možda da zaprosi moju ruku – odgovori Marisa izazivački. – Možda hoće i to da postane novi poručnik kod generala.

Pedro Gonzales je opsovao. Gledao je Marisu popreko. To je uvek bilo tako. Ali još nikad ona nije tako jasno govorila o tome kao u poslednje vreme.

Otvoreno neprijateljstvo počelo je od trenutka kada je on dovezao prvi transport oružja iz Sjedinjenih Država u Meksiko. Podvig za koji je general verovao da nije moguć! Njegov ugled kod generala je porastao i imao je više nade da dobije Marisu za ženu.

S njene strane pak nije bilo nikakve naklonosti niti je želela da se Gonzalesove namere ostvare. Ali šta je mogla da uradi? Ona je ipak bila Meksikan-ka. Ako do toga dođe, ona će morati da se povinuje želji svoga oca.

Zatim je dovezao i drugi transport oružja u Meksiko i time je udaren kamen temeljac za privatnu armiju generala. Njegov ugled je porastao još više i prvi put mu je Ortiz dao na znanje da želi takvog zeta kao što je on.

Međutim, umesto naklonosti i visokog uvažavanja njegovih dela, generalova lepa kćerka je prema njemu bila nepoverljiva i hladna. Štaviše, ona mu

je jasno ukazivala na to da je ona ple-mićkog roda, a on samo jedan običan čovek iz naroda.

– Jedan gringo kao poručnik kod generala? – ciknu Gonzales. Smejao se grohotom. – Tvom ocu je u porodici potreban Meksikanac. Čovek u koga će imati poverenje i na koga će biti ponosan, Marisa! Čovek kao što sam ja!

Marisa je poterala brže svoga konja i odmakla napred. Gonzales ju je brzo stigao.

– Moraš se pomiriti s tim, Marisa! Ti ćeš biti moja žena.

– Samo zato što si dopratio dvaput oružje u Meksiko? – upitala je Marisa i nasmejala se podrugljivo. – Ti si seljak, Gonzalese, i to ćeš uvek i ostati. Ja ću sama odabrati sebi supruga!

– General će ti reći za koga ćeš se udati!

Marisa ga je pogledala. Videla je po njemu da on to ozbiljno misli.

– Još ti nisi uradio ništa što bi te učinilo dostojnim da se oženiš jednom ženom iz porodice Ortiz.

Ponovo se razlegao Gonzalesov oholi smeh.

– Dva transporta oružja – reče on. – Kao svadbeni poklon, doneću generalu i treću pošiljku oružja. Za to će on meni dati ruku svoje jedine kćerke.

Jednim naglim trzajem, Marisa je zaustavila svoga konja.

– Kada? – upita ona.

– Odmah, „čika“!

– Nemoj me zvati „čika“, seljačino!

– Gonzales se trgao. – Seljačino! – po-

novila je Marisa aludirajući na njegov niski stalež. To je poručnika najviše pogadalo. – Ti si kopao na njivama del Velaskovih, a vaša majka vas je održala u životu kada vas je tvoj otac ostavio zadužen do guše. Umesto da budeš zahvalan del Velaskovima, ti ih mrziš.

Gonzales je besno odmahnuo glavom.

– Sada se list okrenuo na drugu stranu! – frknu on. – Romero del Velasko je drumski razbojnik koji se druži sa Amerikancima, a ja sam poverenik generala. Uskoro ću biti generalov zet i naslednik. Onda ću biti sasvim gore visoko.

– I zato ti je potreban treći transport oružja?

– Naravno. Nabaviću ga isto tako lako kao i prethodna dva.

– Gringo, koji se zove Dok Holidej, i Romero del Velasko će te možda preduhitriti!

Pedro Gonzales je odmahnuo glavom.

– To je nemoguće – reče on. – Da li je Dok Holidej zbog toga došao u Meksiko?

– Možda, Pedro!

– Sto mu gromova, ja sam...

Poterao je svog konja još bliže do nje. Pritom mu je promakao brzi pokret kojim je Marisa zgrabila bič koji se nalazio na rogu sedla. Suviše kasno je primetio da to nije samo uobičajena pretnja. Kožni kaiš je zviznuo kroz vazduh i ošinuo je njegov desni obraz.

Gonzales je kriknuo.

Sledeći udarac pogodio je njegovog konja. Konj je poskočio i uspravio se na zadnje noge. Obema rukama morao je Gonzales da se čvrsto drži za rog sedla, da ne bi bio odbačen na zemlju.

Marisa se smejala. To ga je bolelo više nego krvava ogrebotina od biča na njegovom licu.

Butinama je držao konja u mestu. Besno se okrenuo prema Marisi. Njegove oči su se suzile kada se našao ispred cevi revolvere koji je Marisa bila uperila u njega.

– Još ti nisi ni „zet” niti naslednik generala, Pedro Gonzales. I još nisi sasvim gore! Ti si jedan pacov. Ako uputim kuglu u tvoju lobanju, niko neće nijednu suzu proliti za tobom!

Ova poniženja su ga duboko pogodila.

– Zašto onda ne pucaš?

– Zato što je mome ocu potrebno oružje, pasji sine! I ko zna, možda ćeš uspeti da prebaciš preko Rio Grande i treći transport. A sada jaši nekim drugim putem, Pedro Gonzales!

Marisa je pucala. Ispred kopita Gonzalesovog konja podigla se prašina.

Pedro Gonzales je okrenuo konja nazad i poterao ga u galop u pravcu brda.

Marisa je drhtala od besa i uzbuđenja. Nekoliko trenutaka je gledala za njim. Gonzales je bio opasan i nepredvidiv. I on je želeo da se uzdigne visoko, sasvim gore. Kao generalov zet,

on bi bio sasvim na vrhu. I ona se bojala da će on postići taj cilj. A ako do toga dođe, onda će ona biti nemoćna. Ona se mora pokoriti volji svoga oca ako bude zahtevao od nje da postane Gonzalesova žena.

Pomisao na to naterala joj je suze u oči. Tog trenutka pomislila je na lepog gringa, Doka Holideja. Ona je verovala da je on jedini čovek koji može da se suprotstavi Gonzalesu i da je oslobodi od Pedra. Bio joj je potreban taj gringo! A što se tiče trećeg transporta oružja, tu bi Holidej morao da pomrsi račune Gonzalesu.

Karmelo je čekao Gonzalesa na ulazu u kanjon. Gonzales mu je poručio da dođe ovde.

Ispred razroknog Meksikanca koji je izašao između stena, Gonzales je zastavio svoga umornog konja. Prezrivo je gledao u Karmela koji je ponizno oborio pogled. Za Gonzalesa, Karmelo je bio jedno stvorenje koje se može upotrebiti za najniže i najprljavije poslove, a posle toga zgaziti.

– Fernando i Čiko su mrtvi – reče Gonzales. – Oni više ne mogu da svedoče protiv tebe. Ostaju Romero i Gringo.

Karmelo klimnu glavom.

– Ti ćeš ih srediti!

Karmelo je klimnuo glavom.

– Najpre treba da padne onaj gringo, Dok Holidej. Romero će verovatno umreti sâm bez tvoje pomoći!

Karmelo je ponovo klimnuo glavom.

– Ukoliko ih ne središ, general će narediti da te obese.

– On ipak ne zna...

– Marisa će mu u međuvremenu ispričati šta se dogodilo – rekao je Gonzales hladno. – I ako general bude pitao mene, ja ne mogu da lažem sve dok se u životu nalaze dva čoveka koji znaju istinu. Jesi li razumeo?

Sada je i Karmelo počeo da shvata.

– Kada Holidej i Romero budu mrtvi, ja ću reći generalu da sam našao ona dva čoveka koji su navodno hteli da ubiju tebe i Čika. Bili su mrtvi i ja sam ih zakopao. U tom slučaju, ti ćeš dobiti mnogo, jako mnogo na ugledu.

Karmelo je očajno odmahnuo glavom. Njemu nije bilo teško da ubije čoveka. Ali posle onog događaja u bogdi, on se bojao. Gringo koji se zvao Dok Holidej, bio je vrlo opasan. A ako Romero stane na noge, on će biti mrtav čovek. Obojica zaista moraju da nestanu. Osim toga, Karmelo nije imao nikakvu ideju kako da ih upuca. Posle pucnjave u brdima gringo je bio opomenut. Tako lako neće više upasti u nameštenu klopku.

– Jesi li me razumeo, Karmelo?

– Jesam, ali ja ne znam...

– Dok Holidej se nalazi u hotelu. Ako ga tamo ne ubiješ, pokušaj to sutra kada bude jahao na Ortizovu hacijendu. Romero leži u krevetu i ne može da se brani. To, dakle, neće biti teško.

Ne sačekavši Karmelov odgovor, Gonzales je poterao svog konja i ubrzo je nestao među stenama.

* * *

Tiho grebanje na vratima trglo je Doka Holideja iz sna. Odmah se razbudio. Oprezno je pipao da dohvati revolver koji se nalazio ispod jastuka.

Vrata su se polako otvorila.

Holidej je uhvatio dršku revolvera. Ramon bi ga sigurno opomenuo, da nije spavao u maloj sali iza recepcije, pomislio je.

Bleda mesečina bacala je u prostoriju jednu usku svetlu traku. Ubrzo se podigla senka nekog čoveka pored belog čaršava na krevetu.

Holidej se napregnuo da vidi.

Neko je šmugnuo u sobu i tiho zatvorio vrata za sobom.

Holidej je prestao da diše. Palcem je nategao oroz. Zvuk se nije čuo, jer ga je prigušio jastuk.

Senka na čaršavu se kretala napred. Prošle su dve sekunde i onda je nepoznati prošao kroz usku traku svetlosti koju je mesečina bacala kroz prozor. Tek tada je Holidej primetio da je to žena. Pomislio je da je to Marisa Ortiz.

Žena je stala. Haljina je zašuštala. Po silueti se videlo da to nije Marisa.

Žena se sagnula. Kada se ponovo uspravila i približila prozoru, stajala je nekoliko trenutaka, bez ijednog pokreta. Zatim je ispružila ruke, protekla se i prišla krevetu.

Tek kada se sasvim približila, Dok je prepoznao ženu.

Video ju je u bodegi. Karmelo je hteo da je uzme kao taoca, ali je Marisa Ortiz to sprečila.

Alda!

– Amerikano!

Holidej se pokrenuo. Nekako je u bodegi ličilo na to da je ona Romerova devojka. Mora da se prevario.

Vratio je revolver ispod jastuka.

– Ne govori, Amerikano – rekla je ona tiho. – Ne govori.

I nije ništa rekao.

– Ti si spasao Romera, Holideje. Ja hoću za to da te nagradim, ali nemam ništa drugo da ti ponudim osim svoga tela. Amerikano...

– Ne govori, Alda! – prekide je Dok.

– Ti ne bi trebalo da budeš u mojoj sobi, tvoje je mesto pored Romera. On će se videti s tobom kada se ponovo probudi.

Trljala je rukama oči. Holidej je video njene suze koje su tekle niz obraze.

– Da nije bilo tebe, Romero bi umro – reče ona. – Mislila sam da ti moram nešto dati.

– Hvala! – reče Holidej ozbiljno. – Ali ne mogu da prihvatim tvoj poklon.

– Zbog Romera?

– Da!

– On to nikada neće saznati. Pa čak i da sazna, on će to razumeti.

– Dobro – reče Holidej. – Idi kod Romera. Zaboravi da si bila ovde!

Alda se okrenula i pošla, pa je još jednom zastala na vratima.

– Hvala, Ameríkano – rekla je ona i izašla iz sobe.

Holidej je gledao u vrata koja je ona polako zatvorila za sobom. Romero nikada ne bi razumeo da je između njega i Alde bilo nečeg. Sigurno bi izgubio jedinog prijatelja kojeg je ovde imao.

Ustao je i prišao prozoru.

Kada je Karmelo ugledao senku na prozoru, sagnuo se i ostao tako da čuča naslonjen na zid jedne kolibe. To je bio gringo! Za trenutak ga je ponovo uhvatio strah.

Gonzales je naredio da on ubije najpre Doka Holideja. Nekako je Karmelo bio ubeđen da u tome neće uspeti. Bar ne u ovoj noći i ne u Ciudad del Dezerto.

Uhvatio je „vinčesterku” čvršće. Ruke su mu drhtale. Tek kada je Dokova senka nestala sa prozora, Karmelo se smirio. Uspravio se. Mada je u odnosu na dan bilo hladno, njemu je curio znoj niz lice.

Sto mu gromova! Gonzales je hteo Dokovu glavu i tražio je da ubije Romera. Zašto taj pakleni poručnik generala ne obavi sâm te prljave poslove!

I zašto bi general trebalo da naredi da obese njega, Karmela? Ortiz ima pune ruke posla sa svojim trupama. Stari vojnik se nije bavio ničim drugim. On sigurno nije bio zainteresovan da goni jednog sitnog drumskog razbojnika kao što je on.

Dakle, Gonzales ga je slagao i pokušao da ga zaplaši kako bi ga na taj način iskoristio za svoje sopstvene svrhe.

Karmelo je tiho opsovao. Zatim je primetio Aldu koja je izlazila iz hotela.

Za trenutak je stao na ulazu i osvrnuo se na sve strane pre nego što je nastavio polako putem.

– Alda.

Mlada žena se trгла i stala. Ona je poznala Karmela po glasu i naravno, posle današnjeg događaja, nije mu verovala.

– Ovde, Alda!

Ona je krenula sitnim koracima prema njemu. Nepoverljivo je gledala u „vinčesterku” u njegovim rukama. Karmelo je okrenuo cev puške prema zemlji.

– Ja moram da razgovaram sa Romero – reče on.

– Ako se Romeru pruži prilika, on će te ubiti!

Karmelo je mirno klimnuo glavom.

– To ne bi bilo naročito pametno od njega, Alda. Gonzales traži njegovu glavu. Ja sam dobio zadatak da ubijem Romera i njegovog prijatelja gringa!

– Romero i Dok Holidej računaju na to.

– Možda. Ali protiv kugle iz zasede, ne mogu da se zaštite.

– Šta hoćeš?

Karmelo je oklevao nekoliko sekundi.

– Mi možemo da se osećamo sigurnim tek kad Gonzalesa više ne bude bilo – rekao je zatim.

Alda ga ošinu pogledom.

– Onda ga upucaj u leđa! – rekla je. Karmelo je prebledeo.

– Postoji jedan drugi način – rekao je on.

– Koji?

– Ako Gonzales padne u nemilost kod generala, onda je gotov.

– A kako ti to zamišljaš?

– On je obećao generalu da donese još američkog oružja. Ako mu „zapa-primo čorbu”, on se više neće videti s ove strane Rio Grande. Ja ću o tome razgovarati sa Romerom. Žao mi je što sam ga ostavio na cedilu. Kaži mu to!

– A sa Holidejem?

Karmelo je pogledao u fasadu hotela.

– Sa Romerom – ponovio je on.

– Ako Romero hoće da gringo bude na našoj strani, onda je sve u redu. Kako mu je?

– Bolje!

Karmelo je odahnuo.

– Sutra – rekao je on. Okrenuo se na drugu stranu i nestao u mraku.

Alda je gledala za njim. Karmelo je bio jedan razroki pacov. Ali ovog puta je možda bio pošten. Posle Čikove smrti, on je odjednom ostao sâm i bojao se.

Alda je mislila na Doka Holideja. Osmeh je prešao preko njenog lepog lica. Gringo je bio džentlmen. Drugi

na njegovom mestu bi iskoristili priliku u hotelu.

IV

Ispod crnog sombrera virila je srebrnastosedla kosa. General, don Dijego Ortiz sedeo je uspravno na svom vran-cu. Hladno i strogo gledao je ljude koji su stali u red i zauzeli stav mirno. Svega trideset odabranih ljudi. Malo za njegov san o jednoj jakoj četi. Ali donu se nije žurilo. Uz to, nije imao dovoljno oružja. Još uvek ne.

Pogledao je u Pedra Gonzalesa koji je stajao zajedno sa ljudima. Pedro je nabavio oružje, u šta on u početku nije verovao da je moguće. Sin zemljoradnika, on je pod njegovom komandom stekao zasluge i on ga je unapredio u poručnika. Izgleda da time Gonzalesov uspon još nije završen.

Gonzales je podneo raport. General je klimnuo glavom i pogledao u barake koje su se nalazile na ivici prostranog slobodnog prostora. Ovde se nalazilo oružje i dinamit. Još jedna pošiljka i on će moći da regrutuje više ljudi i pošalje ih preko Rio Grande u Sjedinjene Države da oni odatle donesu plen. Zlato i oružje, tako da ispuni svoj san o sopstvenoj vojsci.

Dijego Ortiz se vinuo iz sedla. Dva čoveka su preuzeli njegovog vranca. Ortiz je otišao do bunkera sa municijom. Gonzales je išao za njim.

– Odakle potiče ovo? – upita Ortiz i pokaza krvavu ogrebotinu na licu svog poručnika.

– Od Marise – odgovorio je Gonzales. General Ortiz se smejao.

– Neće biti lako da se ona pripitomi – reče on. – Njena majka je takođe bila žena koja se nije dala lako osvojiti. Ali ja sam je ipak dobio i pripitomio. Onda je ona postala dobra, mirna žena.

Gonzales je namršteno klimnuo glavom.

– Jesi li čuo da je stigao jedan gringo, done?

– Marisa je pričala o njemu. Romera su njegovi prijatelji ostavili na cedilu i gringo ga je, teško ranjenog, doneo u grad.

– To je tačno.

– Dakle, neki dobar čovek, Pedro!

– Čovek koga je poslala armija da pokvari tvoje planove, done!

– Marisa mi je rekla da ćeš ti to tvrdiš. Imaš li dokaza?

– Nemam.

Donova kosa se nakostrešila.

– Ja sam se pobrinuo o tome da se taj problem reši – kazao je Gonzales.

– Šta to znači?

– Romero del Velasko i gringo će nestati sa ovog sveta.

– To nije trebalo da radiš, Pedro.

– Ja ne podnosim nikakve teškoće, done. Imam jedan cilj pred sobom i niko me neće sprečiti da ga ostvarim. Hoću Marisu i moć. Gonzalesovi su suviše dugo bili beznačajni. Jednom već to mora da se promeni. Ja sam s tim već počeo.

Dijego Ortiz je navukao crni sombrero još dublje na čelo i pogledao u sunce.

– Marisa, moć i novac! – reče on i pogleda ponovo u Gonzalesa. – Ti si dobar čovek, Pedro. Kod mene možeš dobiti sve dok slušaš moja naređenja i dok nabavljaš ono što ja želim, oružje.

– Kroz nekoliko dana – obećao je Gonzales. – Moji ljudi se već nalaze na putu i ja ću uskoro biti obavešten. Onda ću ti kazati kada će stići sledeći transport.

– To zvuči jednostavno.

Gonzales se smejao.

– Ako se zgrabi kako treba i ako se imaju pravi ljudi na svojoj strani, onda je sve lako – reče on.

– Kada ćeš mi otkriti kako si to uradio?

– Čim stigne transport oružja u naš magacin i ti meni obećaš ruku tvoje kćerke Marisa, done.

– Ja mogu da ti naredim...

Gonzalesovo lice je postalo neumoljivo i grubo kada je odmahnuo glavom.

– Oružje je moja stvar, generale. Tu ja izdajem naređenja. Mi imamo jasno dogovor. Ti ne plaćaš ništa i meni nije potrebna tvoja pomoć. Ako nešto krene naopako, to će biti jedino moja odgovornost. Ja imam mnogo da izgubim.

– Svoju glavu, Pedro!

Gonzales se gromko smejao.

Ja ću je rizikovati dok budem jahao pod tvojom komandom, generale!

– Ti si prilično siguran u tu svoju stvar, Pedro!

– Apsolutno, sve dotle dok mi niko ne bude smetao.

General don Dijego Ortiz klimnuo je glavom. Pedro Gonzales predstavljao je jedan deo njegove sopstvene prošlosti. Onda, kada je bio mlad, bio je isti kao Gonzales. On je uvek tačno znao šta mora da radi da bi bio uspešniji i bolji nego svi drugi. Samo je Gonzales bio mnogo suroviji.

U početku se uplašio i počeo je da sumnja da li je to dobro da jednom takvom čoveku, sa takvim karakterom, dâ vlast. On se bojao da će se Gonzales jednog dana okrenuti protiv njega.

Ali nije bio u pravu kad je tako mislio o Gonzalesu. Vernijeg čoveka od Gonzalesa nije bilo. – Ja se uzdam u tebe, Pedro. – Gonzales klimnu glavom. – I ja se uzdam u tebe, generale – odvratio je on.

Romero del Velasko je sedeo u krevetu. Debeli doktor je stajao pored njega i cerio se.

– Ja sam dobar lekar – rekao je on Holideju – a ti si ga lepo zbrinuo i doneo na vreme.

Romero je odmahnuo ljutito rukom.

– Samo pacijenti gvozdenog zdravlja kao što sam ja, mogu preživeti tvoje lečenje.

Bradatom Meksikancu je bilo teško da govori.

– Jašeš li kod generala? – upitao je.

Holidej je klimnuo glavom. On se pitao koliko može da poveri Romeru o svojoj nameri. Izgledalo je kao da Romero obožava generala. Ako je to tačno, onda on neće moći da se upusti ni u šta što je upereno protiv Ortiza.

– Karmelo je dobio zadatak od Gonzalesa da te ubije.

Dok Holidej podiže obrve.

– Alda je prošle noći razgovarala s njim, njemu se to nije dopalo. On bi radije video kako Gonzales „grize“ travu. To bi se i meni više dopalo! Karmelo je, znači na našoj strani.

Romero se složio.

– Karmelo je jedan najgori pacov – reče Romero – ali on se boji. Dakle, može mu se verovati!

Romero je bolje poznavao Karmela. Holidej je slegnuo ramenima. On je bio za to da se najpre malo pričeka i da se vidi kako će se stvari razvijati. A osim toga, Romero je bio vezan za krevet.

– Ti si došao zbog oružja koje je Gonzales preneo u Meksiko – rekao je on kada je doktor izašao iz sobe i ostavio ih same. – Da li je to tako, gringo?

– Tako je – potvrdio je Dok. Romero je trljao svoje vlažno čelo.

– Vi mislite da postoji neki izdajnik u vašoj vojsci i hoćete da mu uđete u trag.

– Da – potvrdio je Dok.

– Karmelo tvrdi da Gonzales hoće da se dokopa trećeg transporta. Ako uspemo da ga sprečimo u tome, onda ga general više neće voleti kao do sad.

Verovatno će Ortiz učiniti da njegov poručnik padne. Onda će Gonzales biti sređen. Ja mislim da Karmelo dobro razume situaciju.

– Moguće je – reče Dok. – Čim se budem vratio od generala Ortiza, razgovaraćemo ponovo o tome.

Doktor se vratio ponovo u sobu.

– Njemu je potreban mir – obrati se on Holideju. – Izgubio je mnogo krvi.

Dok je klimnuo glavom prema Romezu i uskoro izašao iz doktorove kuće. Ciudad del Dezerto delovao je kao mesto gde nema života. Kapci su bili zatvoreni na prozorima većine koliba koje su, obasjane sunčevim zracima, izgledale mnogo svetlije nego što su bile.

Samo su se iz lokalnog saluna, bodege, čuli glasovi i smeh.

Holidej je odvezao svoga Miga, potapšao ga po vratu i potom se vinuo u sedlo.

* * *

Kapetan Milton Vilkinson zaustavio je svoga kulaša na obali Rio Grande i osvrnuo se unaokolo. Nepotrebno. Niko ga nije pratio. Posle zadnjeg dogovora u Fort Blisu, uzeo je dva dana odsustva i zvanično ga napustio.

Sada je poterao konja. Visoko je prskala mutna voda dok je kulaš brzo gazio kroz nju. Na sredini je reka bila dublja, a zatim je pred njim bila meksička obala.

Vilkinson se nalazio kao oficir američke armije na zabranjenoj teritoriji. Ako kojim slučajem naiđe na neku

meksičku jedinicu, neće moći dovoljno brzo da se vrati na američku obalu.

Ali takva mogućnost je bila jako mala.

Konj se popeo na obalu i vrlo brzo, kapetan Milton Vilkinson je nestao u gustom žbunju.

Još jednom je stao i osvrnuo se unaokolo. Niko se nije video.

Polako je jahao dalje. Sedeo je u sedlu povijen i žmirkao očima kako bi se zaštitio od sjajnih sunčevih zraka.

Preko njegovog mršavog naboranog lica tekao je znoj. Svetle oči nalazile su se u dubokim jamama, a tamne senke ispod njih pokazivale da je jako malo spavao.

Kapetan Vilkinson nije izgledao samo iscrpljen, on je zaista bio na izmaku snaga.

Pola milje, put je vodio kroz gusto nisko drveće i između žbunja koji su zaklanjali reku. Kapetan je jahao polako. A zatim je ugledao dvojicu Meksikanaca koji su iznenada poterali svoje konje prema njemu. On je zaustavio konja. Automatski je stavio desnu ruku na otvorenu torbu sa pištoljima.

On nije poznavao dvojicu Meksikanaca, dakle nije mogao biti siguran da li se radi o desperadosima ili su to oni koje je Pedro Gonzales poslao njemu u susret.

Prošlo je nekoliko sekundi, a zatim su se Meksikanci približili.

Čovek koji je jahao napred, bio je mali i dežmekast. Njegovo lice bilo je

obeleženo sa dva ružna ožiljka. Ispitivački pogled njegovih tamnih očiju zaustavio se na Vilkinsonu.

– Dobrodošli u Meksiko, kapitano – reče čovek sa ožiljcima i isceri se široko.

Drugi čovek je bio visok i mršav. On je imao iste upale obraze kao i Milton Vilkinson. Držao je „vinčesterku” čvrsto u rukama i pogled njegovih nemirnih očiju lutao je podozrivo kroz okolinu.

Njemu sigurno ne veruju, to je kapetan Vilkinson primetio na prvi pogled.

– Gde je Gonzales?

– Ti misliš na senjor Gonzalesa, gringo?

Vilkinson se okrenuo u sedlu.

– Na tebe sam mislio! – rekao je kapetan oštro. Mršavi odmah podiže oružje.

Vilkinson se nasmejao.

– Ako povučesh obarač, Meksikanče, onda će general izgubiti sledeću isporuku oružja i narediće da te obese. Spusti, dakle tu prokletu gvožđuriju!

Mršavi je oklevao.

– Ako moj amigo bude pucao, ti ćeš biti mrtav čovek i on će biti obešen – reče onaj sa ožiljcima piskavim glasom. – Šta će biti onda sa tvojom ženom i tvojim dvema kćerkama?

Vilkinson se trgao. Morao je biti oprezan. Meksikanac sa ožiljkom je bio u pravu. On se nalazio u đavolski gadnom položaju, pošto je Gonzales pre nekoliko nedelja na silu odveo

njegovu ženu i dve kćerke. Pakleni plan pasjeg sina koji je od samog početka imao cilj da ga natera da bude izdajnik. On je bio nadležan oficir sigurnosti za sve transporte iz i u Fort Blis.

Kao čovek, on je dobro odlučio. Kao oficir, izneverio je i izdao svoju državu. Ako i kada se sve ovo završi, i njegova porodica stigne u Sjedinjene Države živa i zdrava, onda će mu suditi i izbaciće ga iz armije.

Dosad niko nije sumnjao. Njegovi pretpostavljeni i svi ostali su verovali da se njegova porodica zadržala kod njegovih roditelja u El Pasu. One su krenule kod njih i u toku puta bile su uhvaćene od strane Gonzalesa i njegovih paklenih pasjih sinova.

– Gde je Hana? – upitao je Milton.

– Pođi s nama!

Meksikanac sa ožiljkom je okrenuo svoga konja na drugu stranu i poterao ga.

Kapetan Milton Vilkinson je jahao za njim.

Mršavi je jahao pozadi.

Posle pola sata, stigli su u „grad duhova” na obroncima brda.

Ispred jedne oronule kolibe, stajalo je još četiri konja. Dvojica Meksikanaca stajali su ispred nakrivljenih vrata.

Vilkinson je povukao uzde svoga konja. Četiri konja! Dakle, imaće posla sa šest Meksikanaca! Mada je izgledalo nemoguće da se obračuna s njima i izađe kao pobednik, on bi ipak

prihvatio borbu samo da je bio siguran da se njegova supruga i njegove kćerke nalaze u toj oronuloj kolibi.

– Izvedi ih napolje! – viknu čovek sa ožiljcima koji je izgleda bio vođa bandita.

– Jedan od Meksikanaca ušao je u kolibu.

Prošlo je pola minuta. Čitava večnost, bar tako se činilo kapetanu. U glavi mu je bučalo, a znoj se slivao potokom niz njegovo mršavo lice.

Najzad su se otvorila vrata i tada je Vilkinson video svoju ženu posle skoro četiri nedelje.

Visoka plavuša je čak i u pocepanoj odeći još bila prava lepotica. Njeno lice bilo je opaljeno suncem, a oči, koje su inače uvek sijale, postale su mutne.

Hana Vilkinson je stala. Odjednom su potekle suze iz njenih očiju. Njena ramena su se trzala. Plakala je bez glasa.

Bandit koji ju je izveo napolje, smejao se glasno.

Vilkinson je izgubio strpljenje. Nije mogao da se savlada. Potegao je revolver kada se niko nije nadao i odmah pucao.

Meksikanac koji se smejao Haninim suzama bio je odbačen natrag prema vratima kolibe. On je udario u zid, odbio se od njega i pao kao klada.

Vilkinson je gledao u mrtvog čoveka. Cela mržnja ovog sveta ogledala se u tom pogledu. Oružje ostalih Meksika-

naca koje je sada bilo upereno u njega, nije ga interesovalo.

Bez reči je kliznuo iz sedla i uputio se prema svojoj ženi koja se pomerila sa mesta na kome je ukočeno stajala.

Bacila se u njegovo naručje i stegla ga čvrsto jecajući.

Vilkinson ju je milovao po kosi pokušavajući da je umiri.

– Gringo!

Bandit sa ožiljcima na licu bio je takođe sišao s konja i prilazio polako, nogu pred nogu, prema mestu gde su stajali Hana i Vilkinson. Još uvek su oružja ostalih Meksikanaca bila okrenuta prema kapetanu i njegovoj ženi.

– Da li si zaboravio svoje kćerke, Gringo? Zbog njih si ovde!

Vilkinson je odmahnuo glavom.

– Poruči Gonzalesu da želim da se sretnemo kao što je dogovoreno – rekao je on.

Bandit sa ožiljcima je dahtao.

– Ti si ubio jednog od naših ljudi, Gringo!

– Možda – odvratio je Milton. – Bilo bi bolje da si sa mojom ženom sišao dole do reke. Tako je dogovoreno. Gonzales ubuduće treba da se drži dogovora inače će ostati praznih šaka!

Hana Vilkinson je htela nešto da kaže, ali njen suprug odmahnu glavom.

– A devojčice?

– Ako se njima nešto desi, hombre, onda Gonzales i njegov general neće ostati živi.

– A ti, kapitano?

– I ja neću preživeti!

On je pustio svoju ženu, odvezao jednog od konja i pomogao Hani da se popne u sedlo.

Ubrzo posle toga, kapetan je odjahao zajedno sa svojom ženom. Niko nije pokušao da ih zadrži.

– Milton, ja moram...

Vilkinson je odmahnuo rukom.

– Onamo preko! – naredio je on oštro. – Tek kada za nama ostane ta prokleta reka, bićeš u sigurnosti, Hana. Oni su neuračunljivi i svakog minuta mogu da promenu mišljenje.

– Zaboga!

Vilkinson je bacio brz pogled nazad. Ništa nije ukazivalo na to da ih Meksikanci prate. Gonzales je naredio da se drže podalje od njih.

Nešto kasnije je Wilkinson spazio čoveka desno od njih u žbunju. Sedeo je nepokretan na svom crnobelom konju udaljen možda oko dvesto metara. Wilkinson je mogao da otkrije jedino to da on nije Meksikanac.

Zatim su stigli do obale i poterali konje kroz vodu.

* * *

Na putu ka generalovoj hacijendi, Holidej je obratio pažnju na nekoliko ljudi koji su jahali u pravcu Rio Grande. Propustio ih je da prođu pored njega i sledio ih je. U „grad duhova” ipak nije želeo za njima, mada je u međuvremenu utvrdio da se među njima nalazi i jedna plavokosa žena. Dakle, dojahao je do reke i ovde čekao.

Ugledao je zatim američkog oficira koji je zajedno sa plavokosom ženom jahao prema suprotnoj obali.

Kapetan može biti samo iz Fort Blisa koji je bila udaljena manje od dana jahanja.

Na drugoj obali, kapetan je zaustavio svog konja i još jednom se osvrnuo unaokolo. Gledao je u pravcu gde se nalazio Dok Holidej.

Jedan oficir iz Fort Blisa koji je doveo neku plavokosu ženu iz Meksika!

Dokove misli su se vrtele oko izdajnika koji mora postojati unutar armije. Bez takve pomoći, Gonzales ne bi mogao da nabavi oružje iz transporta.

Izdajnik mora biti taj kapetan koji je onamo preko reke ponovo poterao konja i nestao iz Holidejevog vidnog polja.

Taj oficir je nabavljao oružje za Gonzalesa! Ali nešto ukazuje na to da on to nije radio iz gramzivosti, zbog novca. Plavokosa žena je bila očit dokaz za to. Gonzales mora da ju je koristio kao taoca!

Holidej je protrljao oči.

Sada se žena nalazi ponovo u sigurnosti, a Gonzales ipak očekuje i sledeći transport. On sigurno ima neku drugu vest ili plava žena nije bila jedini talac!

Holidej je okrenuo svog konja i poterao ga. Jahao je u širokom luku oko „grada duhova”. Da bi pronašao kakva se stvarno „đavolska igra” u ovom paklu odvija, morao bi već da rene u lavlju pećinu, na hacijendu generala don Dijega Ortiza!

* * *

Gonzales povuče uzde svoga vranca. Vinuo se elegantno u sedlo. Domingez, čovek sa ožiljcima na licu, podneo mu je izveštaj. Kako je bilo dogovoreno, kapetan se pojavio i odveo svoju ženu.

Vilkinson je postavio ovaj uslov. Jedan talac danas i obe devojke moraju prisustvovati kada Gonzales sa svojim ljudima dođe u Sjedinjene Države da uzme poslednji transport.

Sve je, dakle, bilo u redu.

Gonzales je bio jako raspoložen kada je Marisa izašla na verandu i trgnuvši se, stala. On ju je posmatrao. Njene oči su delovale hladno i dobijao se utisak da bi ga ona radije videla mrtvog nego živog.

– Imaš li dobrih vesti, seljački sine? – upitala je ona izazivački. Gonzales klimnu glavom.

– General će dobiti svoje oružje, a ja ću dobiti ono što želim.

– Možda! – odgovorila je.

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Možda – ponovila je ona i pogledala pored njega u džinovsku ulaznu kapiju koja je vodila na trg hacijende.

Gonzales se okrenuo, trgao se i kao da se smanjio. Tiho je opsovao i nazvao samog sebe budalom što je samo jednog momenta pomislio da će Karmelo izvršiti zadatak koji mu je postavio. Stisnutih očiju, gledao je u Doka Holideja.

– Sinjor Holidej dolazi zbog mene – reče Marisa tiho. – Rekla sam ti to još

juče, Pedro. Zar nisi pokušao da ga sprečiš u tome?

Gonzales je uvukao vazduh u pluća. Kada je zaustio nešto da kaže, Marisa je već bila skočila sa verande u dvorište i pošla Doku u susret.

Dok je sišao iz sedla i napravio nekoliko veštih pokreta poklonivši se.

– Buenas dias, senjorita Ortiz – reče on.

– Dobrodošao na hacijendu – odvrtila je Marisa. – Ja sam te ranije očekivala. Gonzales takođe – okrenula se ponovo prema Gonzalesu. – Ili ti možda ipak nisi očekivao gringa, seljački sine?

Prašina se podigla pod njegovim čizmama kada je Gonzales stupio u stranu i otkopčao tanak kožni kaiš koji je držao u futroli njegov revolver sa šest metaka.

– Tvoj zadatak koji si dao Karmelu, nije urodio plodom – rekao je Holidej. Pre nego što je Gonzales mogao bilo šta da kaže, otvoriše se vrata.

General don Dijego Ortiz izašao je na verandu. Reči Doka Holideja je razumeo.

– Kakav zadatak Karmelu, gringo? – upita Ortiz glasom koji se čuo kao grom u vreme prolećne oluje.

– On je obećao tom razrokom čoveku da neće biti obešen ako pošalje u pakao mene i Romera del Velaska!

– A ko to treba da obesi Karmela?

– Vi, generale.

Ortiz mrzovoljno pogleda u Gonzalesa. Poručnik se veselo smejaio.

– Da li si ikada razgovarao sa nekim gringom koji ne laže, done?

– Ne – odgovori general brzo. – Da li si ti Dok Holidej?

– Da.

– I da li su tebe poslali u Meksiko da mi ponovo uzmeš oružje Jenkija?

– Čovek koji je to rekao je lažov.

Dok je Holidej govorio, nijednog sekunda nije ispuštao iz vida Gonzalesa. On je dakle video kratak mig koji je poručnik dao trojici ljudi na trgu haci-jende da ga prate kada je stigao.

Revolveri su krenuli. Holideju nije bilo potrebno da se okreće. On je takođe znao da su Meksikanci izvadili oružje i uperili ga u njegova leđa.

– Zar sam ja toliko opasan da si naredio da me tri čoveka čuvaju držeći oružje upereno u moja leđa?

General je nabrao čelo.

– Dole oružje! – reče on oštro i okrenu se ponovo prema Holideju. – Šta želiš?

– Da dogovorim posao!

– S kim?

– Ne znam nijednog drugog čoveka koji je zainteresovan za oružje iz Sjedinjenih Država, a da može da ih kupi i plati – odgovorio je Dok. – Gonzales izvesno vreme nije prelazio preko reke. I njegove proklete vesti nisu bile tačne. To nije bila istina.

– A šta je istina? – upita general Ortiz mirno.

– Postoji jedan treći transport, ali oficiri i posada su izmenjeni!

Gonzales je prišao korak bliže.

– Apači bi rekli da on govori „dvostrukim jezikom“, generale! – frknu on.

– A šta ti kažeš, Pedro?

– Da je armija poslala njega ovamo da ti ponovo oduzme oružje i da spreči mene u tome da donesem sledeći transport u Meksiko.

– I sve to treba ovaj čovek da učini? – upita Marisa podrugljivo.

– Romero del Velasko je njegov partner. On će imati dalje i druge prijatelje koji su u stanju da prodaju Meksiko za jedan vašljivi dolar!

Gonzales je govorio pribrano i bez uzbuđenja. To je zvučalo toliko đavolski ubedljivo da je i Ortiz potvrdno klimnuo glavom.

– Romero del Velasko nije nikada bio izdajnik – reče Marisa.

– Ali on mrzi Ortizove – tvrdio je Gonzales.

Ponovo je general potvrdio glavom. I kada su revolveri iza njega ponovo škljocnuli, Dok je znao, da za njega neće biti tako jednostavno kako je izgledalo u početku. General je verovao svom poručniku, a Marisa u ovom društvu nije predstavljala ništa.

– Ispitaj da li on govori istinu, Pedro. Večeras hoću još jednom da razgovaram s njim!

Koraci odjeknuše iza Doka Holideja. Marisa je prigušeno kriknula. Holidej se okrenuo nazad i sagnuo se.

Cev jedne „vinčesterke“ fijuknula je iznad njegove glave. Kao neka mračna gomila poleteo je prema njemu čo-

vek koji je udarcem hteo da ga obori na zemlju.

Holidej podiže koleno uvis i podmetnu ga Meksikancu koji je urliknuo kao ranjena zver i pao na zemlju.

Tu su već bili i sledeći. Krajičkom oka, Dok je video da Gonzales drži svoj revolver u ruci. Nije ni za trenutak posumnjao u to da će to kopile odmah pucati. Bilo bi, dakle, pravo samoubistvo mašiti se „kolta”.

Jednim divljim udarcem noge oborio je još jednog Meksikanca. A zatim je treći pogodio njega u glavu. Puškom! Izgledalo mu je kao da se šarene zvezde rasprskavaju pred njegovim očima kada je pao i on je verovao da se survao u neku duboku crnu rupu.

General Ortiz nije napravio nijednu grimasu na licu.

Gonzales se malo iscerio, ali je s tim prestao odmah kada ga je Marisa probola oštrim pogledom.

– Kukavičko kopile! – viknula je ona vatreno. – Da si Ortiz, ti bi to sâm učinio, jednom seljačkom sinu potrebne su sluge!

Pedro Gonzales je drhtao od besa. Stegao je ruke u pesnice i žile na njegovom vratu su nabrekle.

– Kukavičko kopile! – ciknu Marisa i pride mu brzo. – Trebalo je juče stvarno da te upucam.

Gonzales se smejao. Svi su gledali u njega kao da su očekivali da će napasti Marisu. Ali on to nije mogao, mada se već sada jasno videlo da ona za njega postaje sve veća opasnost.

– Večeras, generale! – doviknuo je Gonzales.

Gonzales je dao svojim ljudima znak. Oni su podigli Doka i odneli ga u jednu štalu na hacijendi.

Zatim se Gonzales ponovo obratio generalu – Ja ću ti doneti oružje, done – tvrdio je on odlučno. – A ti ćeš se pobrinuti za to da Marisa u svojoj ljubavi prem onima koji dolaze s one strane reke ne ide tako daleko.

Marisa se veselo smejala.

– Dok Holidej nije seljački sin, Pedro! Njemu nije potrebna nikakva pomoć da pobedi jedno kopile kao što si ti. Pogotovu mu nije potrebna pomoć žene.

– Dosta, Marisa! – reče Ortiz oštro.

– Nemoj ići suviše daleko!

– Da sam muškarac, ja bih ga ubila!

Ortiz je suzio očne kapke i posmatrao svoju kćerku. Ona je to mislila ozbiljno, u to nije bilo sumnje, a pritom je zaboravljala da je njemu potreban čovek da dobije preostalo oružje.

– Idi unutra u kuću, Marisa!

Suze gneva pojaviše se u očima devojke. Drhteći, ona je zastala. Gonzales se iscerio mada bi stvarno krenuo na nju.

– U kuću!

Jednim trzajem okrenula se Marisa na drugu stranu. S treskom su se zatvorila vrata iza nje.

– Gringo je u našoj ostavi – reče Gonzales kada ga je general radoznao pogledao. – Armija ga je poslala danas namami u neku klopku. Ameri-

kanci se boje tebe još i pre nego što su trupe kompletirane, generale.

Ortiz je potvrdio glavom i zarežao.

– Ispitaj ti to, ali ga nemoj ubiti. Još ne!

Ortiz je otišao za svojom kćerkom. On je verovao svom poručniku. Za seljačkog sina, bilo je mnogo toga u igri i Pedro je imao svoje sopstvene metode da postigne cilj. Gonzalesov cilj i njegovi sopstveni interesi bili su jako blizu jedni drugih. Surov, beskrupulozan čovek koji misli samo na moć i ne bira sredstva kako da ostvari ono što je naumio. Ubiti čoveka, narediti nekom da za njega nekog ubije, to je za poručnika bilo manje od sitnice.

V

Doroti Vilkinson je plakala. Ona je imala sedamnaest godina. Bila je prava nežna plavuša. Nasuprot svoje sestre Sendi, ona je još prilično bila nezrela i detinjasta.

Sendi je bila za glavu viša i snažno građena. Sa svojih dvadeset godina, bila je sasvim razvijena žena kojoj su muškarci „padali pred noge”.

Ona je sedela ispred vrata jedne oronule kolibe koja se nalazila pored nekoliko drugih u jednoj udolini. Ranije su se kopači zlata smestili u ovoj za bačenoj udolini Montane de la Kolinas i kopali po okolini tražeći sjajni metal. Ostalo je još pet takvih koliba, jedna mala, oronula kapela i nasred trga, u sredini cele udoline, bunar kroz koji je još uvek tekla voda. Mada je bilo

dosta vode, niko nije ostao. Zlata nije bilo, a u ovoj pretoploj pećini nije se moglo živeti.

– Ovde nas niko ne može pronaći – jecala je Doroti.

Ona je zagladila svoju plavu kosu na potiljku. Nije samo plava kosa činila da liči na svoju majku. Ona se kretala takođe istim, nesigurnim koracima. Bila je kao jedna porcelanska lutka, koja bi se pre prepustila sudbini nego da se bori protiv nje.

– Ovde nas niko više neće naći – ponovila je Doroti Vilkinson. Obeshrabrena, sela je pored Sendi na prašnjavu zemlju ispred vrata i zatvorila oči.

– Mama je na sigurnom – reče Sendi. – Tata ju je odveo i on će doći i po nas.

Doroti je otvorila oči i gledala je nepoverljivo.

– Mama ne zna gde se nalazi ovo prokleta mesto. Tata uopšte neće moći da nas nađe. Prošlo je već nekoliko nedelja...

Kada je videla strogi pogled svoje sestre, prestala je odmah sa kukanjem.

– Mi ćemo ponovo biti slobodne! – uveravala ju je Sendi. – To ne može još dugo da traje.

Sendi je gledala unaokolo. Izgledalo je kao da se one same nalaze u ovom propalom rudniku. Treperili su pretopli sunčevi zraci iznad trga. Nijedan konj, nijedna mazga, nijedan čovek, nisu se nalazili napolju na ovoj paklenoj vrućini.

A ipak, bilo je nekoliko Meksikanaca koji su bili zajedno ovde s njima. U okolnim kolibama ili u štali, u kojoj su se nalazili i konji.

Najmanje četiri Meksikanca. Koliko ih je tačno bilo, nije mogla da utvrdi. Oni su se stalno smenjivali i dosad niko od tih razbojnika nije stvarno pokušavao da stupi u vezu s njima.

Davali su im da jedu i piju, to je bilo sve. I do sad je njihova majka stalno uticala na njih da ne pokušavaju da pobjegnu.

To je bilo protivno Sendinoj buntovničkoj prirodi koju je nasledila od svoga oca, ali je slušala.

Sada su se ipak stvari izmenile. Njena majka je vraćena natrag u Sjedinjene Države. Sad niko nije mogao da zadrži Sendi od toga da pokuša da uradi nešto na svoju ruku.

– Koliko još dugo? – upita Doroti.

Sendi je slegnula ramenima. Ona se naslonila leđima na zid kolibe i njeno lice se zateglo. Ispod komotne bluze, ocrtale su se čvrste grudi. I, kada se tkanina razmakla, video se ravan, preplanuli stomak.

Istog trenutka, Sendi je otkrila senku nekog čoveka na prozoru kolibe koja se nalazila prekoputa.

Najpre nije htela da pokrije taj beznačajni mali deo kože, ali zatim je to učinila.

Nedeljama se nalaze u rukama Meksikanaca i još nikada Sendi za to vreme nije videla neku drugu ženu. Nedeljama su je Meksikanci vrebali, divili joj

se i skidali je vrelim pogledima. To što su se ti razbojnici tako dugo uzdržavali se već graničilo sa nekim čudom. Dakle, ne radi se o običnim drumskim razbojnicima, nego o ljudima koji su bili naviknuti da tačno izvršavaju naređenja. Vojnici bez uniformi.

– Sendi!

– Da!

– Neko nas posmatra!

Sendi Vilkinson je potvrdila glavom i zabacila u nazad svoju vatrenocrvenu kosu.

– Posmatraju nas već nedeljama. Bolje je da ti uđeš u kolibu. Tamo je svežije.

– A ti?

– Ja ću prošetati unaokolo – reče Sendi i ustade odlučno zamahnuvši kosom.

– A ako banditi...

Sendi odmahnu glavom.

– Idi u kolibu i pokušaj da zaspiš i sanjaš nešto lepo – rekla je ona.

– Po ovoj vrućini ne može ništa drugo da se radi!

Sendi je sačekala dok se Doroti vratila u kolibu. Zatim je skočila sa male verande u prašinu trga i uputila se prema sledećoj kolibi.

Senka iza prozora je bila nestala.

Sendi je bila udaljena još četiri koraka ispred kolibe kada su se vrata otvorila. Domingez, čovek sa ožiljcima na licu, izašao je napolje.

– Čika!

Sendi je stala. Taj čovek je od samog početka bio tu. On je bio vođa Meksi-

kanaca koji su čuvali nju, njenu majku i njenu sestru. Dvaput je za to vreme došlo do svađe i uvek je taj čovek brzo izgadio sporove.

Domingez je izašao na trg. Stao je raširivši noge. Njegov pogled je milovao Sendino lepo telo.

Ona je većinu vremena svoga života provela u El Pasu i nije bila više nevina devojčica kakvom ju je još uvek smatrala njena majka. Bili su joj poznati ti pogledi kojima ju je Meksikanac milovao. U normalnim prilikama, on bi je već napao. Ali neko ko stoji iznad njega je zabranio da se taoci dotiruju.

– Šta je? – upita Sendi.

– Kuda ćeš?

– Da se malo osvežim – odgovori Sendi i pruži ruku prema bunaru.

Za trenutak je Meksikanac sa ožiljcima oklevao, a zatim klimnuo glavom.

Sendi ga je zaista dobro ocenila. Za vreme svih ovih nedelja u njemu je rasla žudnja koju je jedva uspevao da stiša.

Sendi je išla napred. Ona je to činila izazivački i polako. Pri svakom koraku otvarao se razrez na suknji koji je išao do butina. Tada je Domingez mogao da vidi njene duge, vitke noge opaljene suncem.

Sendi je dobro znala koliko je opasna ova igra sa njenim dražima, ali morala je saznati gde se nalaze i šta nameravaju s njima. Pretpostavljala je da će i njih dve uskoro biti oslobođene kao i njihova majka.

Međutim, Sendi nije verovala u mirno razrešenje ove situacije. Dosad nije saznala čak ni zašto su ih oteli. Mogla je da zaključi samo to da cela ta stvar ima neke veze sa njenim ocem i njegovim poslom u Fort Blisu.

Pored bunara, mlada crvenokosa žena je stala. Polako je spustila sud u dubinu i izvukla ga ponovo na ivicu bunara. Domingez je stajao pored nje, ne pomerajući se.

– Na drugoj strani reke muškarci pomažu ženama kod teških poslova.

Domingez se kiselo osmehnuo.

– Običaji gringosa! – preče on podrugljivo. – Mi se nalazimo ovde u Meksiku, čika!

Sendi potvrdi glavom. Podigla je posudu na ivicu bunara i zakačila ga.

– Hoćeš li da se okreneš na drugu stranu? – upita ona. Domingez je zbunjeno pogleda.

– Zašto? – upita on.

– Zato što hoću da se okupam, hombre.

Opet se iscerio vrebajući.

Sendi je čekala dve sekunde, a zatim je skinula bluzu i stavila je na ivicu bunara. Domingez je gledao u nju.

– Svi te mogu videti, čika – dahtao je on dok je pokušavao da bar malo skrene pogled od njenih divnih okruglih grudi što mu nikako nije uspevalo. – Svi!

Sendi klimnu glavom i slegnu ramenima.

– To nema nikakve veze – reče ona. Podigla je visoko sud nalik kanti i prosula sebi vodu na glavu.

Zatvorila je oči i protresla se. Pored sebe je čula teško disanje Meksikanca sa ožiljcima.

Kada je ponovo otvorila oči i pogledala unaokolo, videla je još trojicu Meksikanaca koji su bili napustili kolibe i svi gledali u pravcu gde se ona nalazila.

Ona se tiho smejala.

– Večeras! – rekla je ona Meksikancu sa ožiljcima. Kratkim pokretom ruke pokazala je prema stenama. – Tamo pozadi, kod rupa. Ja ću se cela okupati. Donesi tamo vode i kaži tvojim ljudima da ostanu u kolibama!

I ne sačekavši odgovor Meksikanca sa ožiljcima, ona je ponovo obukla bluzu. Kao neka druga koža lepila se tkanina za nju i podigla njene grudi koje su sada bile još privlačnije. I suknja se zalepila na njene duge noge.

– Večeras! – ponovila je ona i uputila se brzim koracima natrag u svoju kolibu gde ju je Doroti čekala.

Kada je mlađa sestra htela nešto da kaže, Sendi je odlučno odmahнула glavom.

– Možda si u pravu, Doroti – reče ona tiho. – Možda nas stvarno niko neće pronaći. Dakle, moraćemo da pokušamo nešto da smislimo. Prepusti to meni i budi mirna. Razumeš? Ponašaj se kao da se ništa nije dogodilo.

Doroti je ćutala. Sendi joj je uvek govorila šta da radi i samo retko se usuđivala da joj protivreči.

U glavi mu je bubnjalo. Kao da će se rasprsnuti. Kada je otvorio oči, osetio je bol koji ga je probadao kao strele. Isti ti vreli sunčevi zraci boli su ga u oči.

Holidej je okrenuo glavu u stranu da bi bar lice pomerio sa sunca. Ugledao je čizmu koja je poletela prema njemu i on nije imao šansu da izbegne prostački udarac.

Vazduh mu je izduvan iz pluća kada se vrh čizme zabio u njegova rebra. Čuo je ružan smeh i ugledao Pedra Gonzalesa koji je stao na vrata štale i sa zadovoljstvom ga posmatrao.

– Sada bar vidiš da se nalaziš u Meksiku, gringo – režao je Gonzales. – U ovoj zemlji nema šta da tražiš. Trebalo je da ostaneš na onoj strani reke!

Holidej je stenjao. Zatim je pljunuo Gonzalesu na čizmu.

Meksikanac se odgurnuo od zida. Pojurio je na Holideja. Oštrica noža je sevnula.

Holidej je gledao u poručnika i nasmejao se. Znao je tačno da ima šansu samo onda ako Gonzalesa učini nesigurnim.

– Ti hoćeš to oružje – reče kada je Gonzales stao ispred njega i nanišao vrhom noža na njegove grudi. – Ako budem mrtav, ti nećeš dobiti taj nož, Meksikanče!

Urlajući, Gonzales je pojurio napred.

Holidej je s tim i računao. Mada su mu bile vezane i ruke i noge, uspjelo mu je da se dosta brzo okrene u stranu.

Gonzales je odleteo u prazno. Zamah ga je odvukao napred, spotakao se i pao koliko je dug.

– Kopile! – rekao je on kada je ponovo ustao. – Prokleta kopile! Imaćeš tešku smrt!

– A ti nećeš postići svoj cilj.

Tri druga Meksikanca, koja su se takođe nalazili u ovoj praznoj štali, ćutala su. Ukočenih lica gledali su u Holideja. Nijednog od njih nije bilo briga šta se ovde dešava.

Gonzales je došao do Holideja i kleknuo. Vrh noža golicao je kožu na Dokovom vratu.

– Ja ću svoj cilj uvek ostvariti, Gringo. Samo ti to nećeš doživeti!

Dok je razvukao lice u osmeh. To je Gonzalesa još više razbesnelo. Ali istovremeno mu je dalo znak da Holidej zna nešto o čemu on i ne sluti.

Holidej je igrao na tu kartu. Trenutno mu je to bio i jedini adut.

Pritisak vrha noža se pojačavao.

Holidej se i dalje cerio. Pljunuo je još jednom i pogodio Gonzalesa u lice.

Svakog drugog, Gonzales bi istog trenutka ubio. To što je Gonzales skočio kriknuvši, uverilo je Doka u to da general još nije naredio da bude ubijen.

– Obesite ovog psa na gredu! – riknuo je Gonzales ostalim ljudima. Dva užeta prebačena su preko grede na tavanici i vezane za Dokove ruke. Zatim su ga povukli uvis kao neki džak.

– Tako da možeš da se koprcaš! – reče Gonzales i prosekao mu veze na nogama.

Dok Holidej se nije koprcao. Ukočeno je gledao u Gonzalesa koji je otišao u ugao štale i vratio se sa jednim bičem. Udarao je divlje i neprestano.

* * *

– Uхватili su ga! – dahtao je Karmelo. Stajao je ispred kreveta Romera del Velaska i pokušavao da se ponaša tako kao da ne vidi cev revolvera koji je Romero držao ispred njega. – Do đavola, zgrabili su ga!

– Ko?

– Gonzales! – objasni Karmelo trljajući suze iz očiju. – General je dao svoj blagoslov za to, Romero.

Romero se zakašljao i pljunuo krv. Oprezno se podigao. Bacio je jedan brz pogled na Aldu koja je stajala pored vrata i zabrinuto slušala.

– Prokleti kućkin sin! – viknu Romero ljutito. – Pre dosta godina krao je konje mome ocu i ja sam ga sačuvao od vešala. Prokleta greška!

Karmelo se blede osmehnuo i izdahnuo vazduh kada je Romero spustio oružje i najzad ga stavio na krevet.

– Gde je Dok Holidej?

– Na hacijendi. Zatvorili su ga u štali. Gonzales, krvoločni pas, nalazi se

sa nekoliko ljudi kod njega. Možeš zamisliti šta...

Romero je odmahnuo rukom. Gonzales je surov kao sin pakla. Svako ko ga je nekad imao ispred cevi svoga oružja a nije pucao, napravio je veliku grešku.

General takođe nije bio mnogo bolji. Pošto se izdvojio iz armije i stvorio svoju privatnu četu, sve više se ponašao kao i njegov poručnik. Romero ga nikada nije podržavao, ali ga je cenio kao junaka.

To se izmenilo. Što se njega tiče, mogao je general, zajedno sa svojim krvoločnim poručnikom, da ide do đavola.

– Hej, nadrilekaru! – viknuo je Romero. Debeli doktor je ušao u sobu.

– Stavi mi čvrst zavoj i daj mi nešto protiv ovih prokletih bolova, doktore!

– Šta nameravaš?

– Da jašem.

Debeljko je brisao znoj sa čela.

– Zašto sebi kroz čelo ne prosviraš odmah jednu kuglu, do đavola? – upita on. – To je jednostavnije i brže, tvrda kamena glavo!

Romero se isceri.

– Možda si u pravu – reče on tiho.

– Ali i pored toga, sredi me tako da mogu da jašem i da sredim nekoliko pacova, doktore!

– Gonzalesa?

Nekoliko sekundi gledao je Romero debeljka, a zatim je klimnuo glavom.

– Gonzalesa – reče on. – Da mu možda nisi neki rođak?

Doktor opsova gadno.

– Zar ti ja ličim na seljačkog sina? – upita on.

VI

Hana Vilkinson je tiho plakala i brisala suze sa lica kada je kapetan, njen suprug, ušao u malu hotelsku sobu u Sakoru. To je bilo prvo mesto do granice. U njemu su postojali šerif, jedan hotel, nekoliko saluna i desetine neradnika koji su ovde napravili stanicu. Ništa naročito privlačno za jednu ženu koja je više od četiri nedelja bila zarobljenica Meksikanaca.

Milton Vilkinson je seo pored svoje žene na krevet i pomilovao njenu dugu plavu kosu. Gledao ju je i pomislio je na Doroti koja je toliko bila slična svojoj majci. Tako krhka i tako nesigurna.

Doroti i Sendi su se još nalazile na drugoj strani granice. Kroz dva dana trebalo je da se susretne s Gonzalesom ovde u Sakoru. Isto kao i već dva puta ranije. Gonzales je želeo poslednje vesti. Kasnije, kada bude došao sa svojim ljudima da napadne transport, on će povesti Sendi i Doroti.

Tako je bilo dogovoreno. Kapetan Vilkinson se više nije osećao vezan za dogovor. Iznenada je bio sasvim siguran da taj pacov pokušava da ga prevari i da Sendi i Doroti više nisu sigurne među tim lešinarima.

– Razgovarao sam sa šerifom – reče kapetan. – Sve je u redu. Ti ćeš ostati ovde i imaćeš svoj mir!

– Ja se bojim, Miltone!

On se osmehnuo kiselo.

– I ja nemam neki osećaj da će se sve dobro završiti – odvrati on – ali vratiću naše kćerke, Hana.

Ona se priljubila uz njega i naslonila glavu na njegovo rame. Zatim je pogledala u njega. Po njegovom licu se moglo videti da je poslednjih nedelja patio najmanje isto toliko koliko i ona i obe devojčice.

– Ja ću ih dovesti – ponovio je kapetan Milton Vilkinson. Uniforma je visila preko jedne jednostavne drvene stolice koja se nalazila pored kreveta. On je nju bio zamenio za normalno odelo.

– Ne znaš kuda su ih odveli, Miltone?

– Naći ću ih!

To je zvučalo tako odlučno da mu ona nije protivurečila. Hana je bila umorna i iscrpljena. Ako on bude odjahao, ona će spavati dvadeset četiri časa. Još nemirnije nego prošlih nedelja. Tada je bar bila pored devojaka i mogla je da pazi na njih.

Kapetan Milton Vilkinson milovao je lice svoje žene. On je pokušao da se osmehne kako bi je još više ohrabrio, ali mu to nije uspelo.

Hana ga je zabrinuto pogledala. Znala je kakve se sve opasnosti kriju, a dobro je poznavala i te ćutljive Meksikance divljeg izgleda koji su ih čuvali.

– Gonzales će te sigurno ubiti ako sazna da više ne želiš da učestvuješ u ovoj opasnoj igri.

Milton Vilkinson je odmahnuo rukom.

– On to neće saznati – kazao je kapetan. – Osim toga, on me neće ubiti, to je sigurno. Jer sam mu jako potreban i on to jako dobro zna. Nemoj da razbijaš tu tvoju lepu glavicu tako tmurnim mislima. Ništa ti ne brini. Lezi i odmori se. Umorna si jako. A kroz dva dana evo mene natrag u tvom zagrljaju zajedno sa našim slatkim devojčicama.

– A onda?

– Onda ćemo videti šta ćemo dalje – odgovori kapetan tiho.

– O tome sada još ne možemo da razmišljamo. Možda ćemo ići u El Paso.

Hana potvrdno klimnu glavom, mada je tačno znala da nikada neće otići u El Paso. Čim ovo ovde bude prošlo, izvešće kapetana pred vojni sud. Izdaja! A to znači, doživotna robija ili smrtna kazna.

– Da – reče Hana. – Pokušaj da nađeš devojke, Miltone!

* * *

U jednom momentu, Holidej je izgubio svest. Kada je otvorio oči, užad na njegovim rukama bila su toliko olabavljena da je on ležao na podu. Desno pored vrata stajala su dva Meksikanca. Oni još nisu primetili da je Holidej došao k svesti.

Možda će biti dobro da tako ostane.

Holidej je stisnuo očne kapke da je izgledalo kao da još spava.

Misli su se rojile u njegovoj glavi.

Gonzales ga je mučio i iskalio svoj bes na njemu, umesto da ga je pitao da li se u Sjedinjenim Državama stvarno promenilo nešto što se odnosi na transport oružja iz Fort Blisa. To je značilo da Gonzales nije verovao u to. Poručnik je bio siguran u svoju stvar, jer je onaj kapetan sa ženom baš sada bio u Meksiku.

Da li je to čovek, koji je đavolovom poručniku do sad isporučivao transporte? I po koju cenu? Za plavokosu ženu koju je kapetan ponovo vratio u Sjedinjene Države?

Holidej je pomislio i na „grad duhova” u koji on nije mogao da prati Meksikance. Možda se tamo nalazi tajna Gonzalesovog uspeha!

– Još ne, done! – čuo je Holidej kad je Gonzales rekao.

Gonzales je stajao nedaleko od štale hacijende. Don Dijego Ortiz, general, mora da je pored njega.

– Zar Gringo još nije propevao?

– Još ne – ponovio je Gonzales.

– Upravo je dobio prvu lekciju! Prvu lekciju!

Gonzales ga je bičevao sve dok se nije onesvestio. Njegovo telo je izubijano i pokriveno modricama. Prva lekcija!

– A dalje? – upitao je Ortiz.

– Daću mu dva sata vremena, a onda ću ga ponovo obrađivati – odgovori Gonzales. – Možda će govoriti.

– Možda se u Sjedinjenim Državama stvarno nešto izmenilo!

– Onda ću ja to saznati dovoljno brzo.

– I ti bi mogao još uvek da doneseš oružje?

– To sam ti obećao, generale!

Nekoliko sekundi ćutanja.

Jedan od Meksikanaca pogledao je u Holideja. Nije se odao. I dalje je ležao nepokretno. Disao je polako kako se pluća ne bi podizala i spuštala.

– Marisa kaže da je Gringo pošten.

Gonzales je opsovao.

– Otkud ona to može znati?

– Ona je bila kod njega u hotelu i razgovarala je s njim, Pedro.

Gonzales se promuklo smejao.

– Ona me ne voli i pokušava da me uništi, done. Ali sve što je protiv mene, pogađa i tebe. Drži je u kući i naredi da je čuvaju stražari!

– Ona je moja kćerka, poručniče. Jedna žena Ortiz.

– Ona je opasna! Sve dok su Dok Holidej i Romero del Velasko na ovom svetu, ja njoj ne verujem pa i ako je jedna Ortiz. Ona zna da si ti nju obećao meni i ona ti to nikada neće oprostiti.

– Možda bi mogao da odustaneš od nje, Pedro.

– Dobrovoljno?

– Da!

– Nikada! – frknu Gonzales ljutito.

– To je cena koju tražim za tvoje naoružane trupe. Hoćeš li ti zbog Marise da se odrekneš oružja?

Holideju je zastao dah. Gonzales je vodio igru prokleta vešto i postavio je generalu jedno čudovišno pitanje. – I ako pristanem, Pedro?

– Onda ću ja sastaviti svoju sopstvenu četu. Ja imam prave adute u ruci. Mogu napasti Fort Blis i uzeti sve što mi treba.

Ortiz se tiho smejao.

– Ja to mislim ozbiljno, done!

– Znam – odgovori general. – I verovatno bi ti to čak i uspelo. Polako, ali sigurno počinjem da verujem u to da za tebe ništa nije nemoguće.

Koraci generala udaljavali su se prema kući. Zatim je Pedro Gonzales prišao štali zvečeći čizmama. Oba stražara zauzeše stav mirno.

– Šta je s njim?

– Još spava!

– Budite ga!

Holidej se prevrnuo na stranu stežući. Nije smeo sebi više da dozvoli da ga ovi ljudi muče.

Čovek koji je trebalo da ga probudi stao je kao ukopan nasred puta kada se Holidej pokrenuo i podigao glavu.

– Fort Blis! – reče Holidej.

Gonzales je stao na vrhove prstiju.

– Šta je sa Fort Blisom? – upita on vrebajući.

– Vode! – zahtevao je Holidej. On je pred Gonzalesom hteo da izigrava pumu na izdisaju. – Vode!

– Do đavola, dajte mu vode!

Jedan od stražara kleče pored Holideja i stavi mu plehani lončić na usne.

– Šta je sa Fort Blisom? – ponovio je Gonzales svoje pitanje.

– Menjaju oficire – reče Holidej tiho. Gonzales je prišao bliže i gledao ga ne verujući u ono što je Holidej rekao.

– Zbog transporta oružja – reče Holidej. – Ostao je samo jedan kapetan.

– Ko?

Holidej je ćutao, jer je ime kapetana izdajice hteo da čuje od Gonzalesa.

– Kapetan Milton Vilkinson?

– Da!

Nekoliko sekundi Gonzales je gledao u njega. Zatim se gromko nasmejao. – Odlično, Gringo! To je dobra vest. Možda ću ti pokloniti jednu brzu smrt zato što si mi to saopštio.

– Samo kapetan Vilkinson nije promenjen – reče Holidej. – On će ostati u tvrđavi. Tamo mu se sudi zbog izdaje i tamo će i završiti na vešalima.

Gonzales iskrivi lice.

– Ja ne znam kakvu prljavu igru ti igraš, Holideje. Ali pre nego što sunce zađe, ja ću to saznati!

Jednim trzajem Gonzales se okrenuo na drugu stranu i izašao iz štale. Nešto kasnije Holidej je čuo kako je odjahao. Potom se uspravio i naslonio se leđima na zid.

– Da sam na vašem mestu, ja ne bih igrao na poručnika – rekao je on dvojici stražara. – Gonzalesova zvezda neće dugo sijati.

– A tvoja?

Dok se osmehnuo. Istog trenutka čuo je neko tiho grebanje na zidu šta-

le. Kroz široke pukotine u zidu od dasaka moglo se spolja posmatrati šta se dešava u štali.

Pomerio se udesno. Iza njega se nalazila jedna velika rupa. Neko ga je potapšao po leđima. Baš po krvavoj posekotini koju je ostavio Gonzalesov bič. Holidej je uspeo da se savlada da ne krikne od bola.

– Don će njega poslati đavolu u pakao – reče on da bi odvratio pažnju dvojice stražara od onoga što se na polju dešavalo.

Razbojnici su se grohotom smejali.

Užad na njegovim rukama bila su dovoljno dugačka da je mogao da stavi ruke na leđa. Jedno je uže bilo još uvek vezano za gredu na koju su prethodno hteli da ga obese.

Tada je Holidej osetio hladno gvožđe revolvera koji je neko gurao kroz rupu između dasaka.

– Čekaj još dok ti ne kažem!

Bila je to Marisa Ortiz. Ona je govorila tako tiho da dvojica Meksikanaca nisu mogli da je čuju.

– Čekaj još malo!

Holidej je mirno disao i gurnuo oružje ispod svoje butine.

– Ima li Gonzales pored plavokose žene još koga taoca?

Stražari su zbunjeno gledali u Doka. Bilo je jasno da o tome ništa nisu znali. Dakle, ovi ljudi nisu pripadali Gonzalesovim banditima nego su bili zaposleni ovde na hacijendi.

– Šta ti misliš? – upita nešto viši od njih dvojice.

– Jesi li video tu ženu?

Čovek je stavio svoj kažiprst na slepoočnicu. – Gringo je lud – obratio se on manjem. – Sasvim lud. Koju plavokosu ženu?

Tihi koraci ispred vrata uplašili su Meksikance i oni su se okrenuli na tu stranu. Uzeli su oružje kada se u štali pojavila Marisa Ortiz. Veselo je gledala obojicu.

– Zar se vi bojite žene?

Stražari oboriše pogled.

– Poručnik ih je zarazio njihovim sopstvenim strahom – reče Holidej. – Oko njega se nalaze sve same kukavice koji iz zasede pucaju u leđa, zlostavljaju nenaoružane i napadaju žene i decu.

On je morao tako da se ponaša da kasnije ne padne sumnja na Marisu. Ne samo Gonzales, već bi je i general pozvao na odgovornost.

Marisa je gledala u njega.

– Je li on još uvek tako veseo? – upita ona. – Da li su Gonzalesova sredstva ovog puta zakazala?

Obojica Meksikanaca su ćutala.

– Izgleda tako kao da gringo ima jednu ruku slobodnu – reče Marisa.

To je učinilo da viši od dvojice odmah krene da proveriti veze. Dok je on prilazio Holideju, Marisa je gurnula drugoga sa otvorenih vrata udesno tako da se on spolja više nije video.

Kada mu se visoki približio do na dva koraka, Holidej je pružio prema njemu vezane ruke.

– Ah, kada bih imao samo jednu ruku slobodnu, proterao bih vas u pustinju kao zečeve – reče Holidej ljutito.

Visoki Meksikanac se iscerio i stao.

– Gonzales će ti odrešiti veze kada bude gotov s tobom – reče on. – Onda možeš pokušati da nas proteraš u pustinju, gringo!

Drugi se tiho smejao i gledao u Marisu.

– Niko osim nas ne sme da se zadržava u štali! – reče on.

– Ko to kaže?

– Poručnik!

– Ko je poručnik da može da mi kaže gde ja smem da se zadržavam, a gde ne smem?

Čovek je uvukao glavu u ramena.

– Ako se nešto dogodi onda će on okriviti nas.

– Šta se može dogoditi? Ja nisam naoružana, a Dok Holidej je još uvek vezan. Ili ipak nije?

Visoki klimnu glavom.

– Jesi li se stvarno uverio u to? – upita drugi.

Dolazak Marise učinio ih je obojicu nervoznim. Posle Gonzalesovog odlaska osećali su se neprijatno.

Holidej je pružio levu ruku prema dežmekastom čoveku. Drugu ruku je stavio na pod između butina. Prstima je već dodirivao revolver.

– Veze su čvrste – reče visoki.

Holidej je hteo da izvadi revolver između butina kada se iznenada pojavio general Ortiz.

– Marisa!

Marisa se munjevito okrenula. Raširenih nogu stajao je njen otac na otvorenim vratima štale.

– Šta ti ovde imaš da tražiš, Marisa?

Holidej je prestao da diše. On je podigao desnu ruku sa tla i stavio je oprezno na butinu.

– Obišla sam zatvorenika – reče Marisa mirno.

– Ja sam ti zabranio...

– Ti mi zabranjuješ da pomognem svom vereniku? – upita Marisa.

General ju je zabezeknuto posmatrao.

– Ili si u međuvremenu izabrao sebi nekog drugog zeta?

– Možda mene – reče Dok da bi odvratio generala od Marise.

– Ja isto tako mogu da nabavljam oružje. Sigurnije od Gonzalesa. On će upasti u neku klopku koju će mu namestiti vojska.

Užarenog pogleda, kao mačak koji vreba plen, general je gledao u Doka Holideja. On je hteo oružje, to je bilo jasno, ali se nije mogao odlučiti za zeta. Gonzales je u međuvremenu postao suviše moćan. Mnogi ljudi ga slušaju.

– To je proketo istinito – nastavio je Dok. – Gonzales će upasti u neku klopku. Ja sam mu to rekao. Zato je i odjahao!

Mrzovoljno je general Ortiz odmahnuo glavom.

– Onda sačekajmo dok se on ne vrati, gringo. Hajde sa mnom, Marisa!

General se okrenuo i izašao iz prostorije. Marisa je stajala još dve sekunde. Pogledala je Holideja. A kada se zatim kasnije okrenula nazad, pokazala mu je jednim neprimetnim migom prema jugu.

Nešto malo kasnije Holidej je ponovo bio sâm sa stražarima. Generalova poseta mu je došla kao poručena. Ako mu sada uspe da umakne, neće pasti nikakva sumnja na Marisu.

Holidej je sačekao nekoliko minuta.

– Dođi ovamo – pozvao je on visokog. – Šta je?

– Čini mi se kao da su veze ipak labave. Ti svakako ne želiš da imaš neke nepravilnosti sa Gonzalesom, zar ne?

– To je jedan jako otrcan trik. Zar nisi mogao da mućneš glavom i izmisliš nešto drugo?

Visoki je stao i pogledao u svoga drugara. Holidej se tiho nasmejao. Ispružio je ruke ponovo napred.

– Naravno – isceri se on. – To je bio samo jedan trik. Hteo sam samo da te privučem bliže, dovoljno blizu da mogu da te ugrizem.

Dežmekasti opsova gadno. On je izvukao svoje oružje i počeo da prilazi bliže, korak po korak.

– Ispruži ruke napred što dalje, Gringo!

Holidej ga je poslušao.

– Veze su u redu – reče Meksikanac.

– Naravno – potvrdi Holidej.

– Da nećeš još i da nas zamoliš da te podignemo još više?

– Kako da ne, i vi ne biste imali ništa protiv, da nije poručnika!

Čovek je morao da priđe još jedan korak bliže. Tada je zaklanjao vidik drugome. To je bilo važno pošto se drugi čovek sada ponovo nalazio direktno pred vratima.

– Gonzales će biti ljut ako mi nešto učiniš!

Brzim korakom prišao je visoki napred. Hteo je da dođe do Holideja. Dežmekasti se uputio prema vratima.

Kada se noga visokog pokrenula nazad, Holidej je podigao revolver. Držao ga je na grudima tako da je samo visoki mogao da vidi oružje. Razbojnik je stao kao da ga je munja pogodila.

– Tvoj prijatelj ne može sâm – obratio se Holidej malom Meksikancu ispred vrata. – Zar nećeš doći da mu pomogneš?

Odmah je došao mali Meksikanac.

– Dobro! – reče Dok grubo i podiže revolver uvis. – Pomerite se i oružje dole!

On je govorio tiho, ali obojica su odmah poslušali. Oni su znali da on nema šta da izgubi.

– I nož, Meksikanče!

Dežmekasti je bacio nož Doku ispred nogu. Holidej ga je podigao i presekao užad kojim su njegove ruke bile još uvek vezane za gredu na tavanu.

– Nećeš daleko stići, gringo! – siktalo je mršavi.

– To su moje brige. Ležite! Na stomak!

I ovog puta nisu oklevali.

Holidej se munjevito sagnuo i onesvestio obojicu.

Tek tada se Holidej uspravio, udahnuo vazduh i protegao se. Krvave posekotine su ga bolele dok se polako primicao vratima i oprezno pogledao napolje.

Nije bilo moguće da umakne preko trga. Nekoliko ljudi nalazilo se ispred vrata glavne zgrade. Holidej je za trenutak oklevao, zatim se sagnuo i izašao napolje.

Uz samu štalu on se polako kretao napred okrenut leđima zgradi. Ovamo pozadi vazduh je bio čist. Odmah iza štale nalazilo se jedno napušteno sklonište za dvokolice.

Holidej je prošao kroz njega i našao se na drugoj strani. Puzeći je prošao ispod motke. A onda se našao na slobodnom prostoru. Ako mu sada niko ne dođe u susret, onda je uspeo.

Holidej je izvesno vreme išao tamo-amo i mahao rukama kako bi pokrenuo krvotok. Onda je potrčao prema jugu u pravcu bregova. To je bio pravac koji mu je Marisa pokazala.

VII

– Pažnja! – viknu Romero i povuče svoga konja natrag kada je čuo topot kopita.

– Dole s konja!

Karmelo je već silazio iz sedla kada su se dvojica jahača pojavila iza oštre okuke kanjona.

Romero je izvadio „vinčesterku” iz sedla i pao. Razbojnici ispred njih pri-

padali su četi generala. Bili su to ljudi koji rade brzo i precizno.

Njihova oružja su poletela uvis kada je Romero pri padu na zemlju bolno kriknuo.

Doktor mu je doduše stavio čvrst zavoj, ali pri ovakvim akcijama on nije mnogo koristio.

Karmelo je podigao ruke uvis i pao.

Romero je pucao sa kuka. On je pogodio prvog jahača, video ga kako se zgrčio i kako klizi iz sedla. Jednom nogom uspeo je da ostane u uzengiji. Konj ga je vukao za sobom kada je dogalopirao do Romera.

Jednim brzim okretom Romero je pokušao da se skloni u zaklon.

Suviše kasno!

Jedno konjsko kopito pogodilo ga je u rame i odbacilo ga prema steni. Kao kroz maglu je video drugog jahača.

Čovek je podigao „vinčesterku” i poterao konja napred.

Romero je hteo da preduzme nešto protiv njega, ali se nije mogao maknuti sa mesta. Disao je teško, a bela magla ispred njegovih očiju dobijala je boju krvi.

– Romero del Velasko!

Krik je zvučao kao neka psovka.

Romero je otvorio oči. Magla se razišla. Prepoznao je jahača. Bio je to jedan od onih bandita sa kojima je Gonzales uvek išao unaokolo. Jedan od ljudi koji su Gonzalesa pratili i u Sjedinjene Države.

– Prokleta kopile!

Cev „vinčesterke” ciljala je u njegove grudi. Romero je sada mogao ponovo sve da vidi jasno. Video je i Karmela. Oni su ga izbacili sa dve kugle iz sedla, ali njegov život se još nije bio ugasio.

Karmelo se beskrajno dugo okretao u stranu i podigao ruku sa revolverom.

– Ja tražim Pedra! – viknu Romero da bi odvratio pažnju jahača. Romero je znao kako Karmelo gađa. Loše. A da nevolja bude veća, sada je bio i pogođen. – Pedro...

Karmelo je pucao. Plamen iz cevi osvetlio je njegovo iskrivljeno lice.

U istom delu sekunde jahač je bio odbačen preko vrata konja kao da ga je neko pogodio ogromnom pesnicom. A zatim je Karmelo pucao i po drugi put. I ovog puta kugla je pogodila cilj.

Jahač je pao iz sedla i skotrljao se Romeru ispred nogu. Romero je video široko otvorene oči.

– Hej, Romero!

– Sto mu gromova, ti si ga stvarno ubio, Karmelo! – uzviknuo je Romero.

Dopuzao je on do Karmela koji se bio naslonio leđima na stenu i čije je lice bilo obliveno krvlju.

– Gonzalesovi krvoločni psi – reče on. – Mi smo ih sredili!

– Da! – Romero je uhvatio ruku koju mu je pružio Karmelo.

– Ovog puta te nisam ostavio na cedilu, hombre!

– Ti si mi spasio život, amigo. Ja ću...

Romero je zanemao usred rečenice. Karmelo je u tom trenutku već bio mrtav čovek.

Polako je Romero ustao. On je mislio na Doka Holideja. Zajedno sa Karmelom bio se uputio da pritekne Doku u pomoć. Taj put više nije mogao da nastavi. Holidej će morati to sâm da uradi. I nekako je Romero bio siguran da će mu to i uspeti.

Romero je dopuzao do svoga konja koji je bio uzmakao samo nekoliko koraka. Na uzengiji se podigao uvis, gurnuo „vinčesterku” u sedlo i stenjući s mukom se popeo u sedlo.

Bacio je poslednji pogled na Karmela koji mu je sada stvarno spasio život. Zatim je okrenuo konja nazad i odjahao u suprotnom pravcu odatle.

Bez sumnje su ti Gonzalesovi krvavi psi bili krenuli u napušteni „grad duhova”. Romero je znao to mesto na kome se Gonzales ponekad sastajao sa svojim prijateljima. Možda je to kople i sada tamo. I, ako Holidej uspe da pobegne, možda će i on doći tamo.

„Grad duhova” činio se Romeru jednim mestom na kome može naći Doka Holideja. Nadao se tome.

* * *

Neki tihi zvižduk učinio je da se Holidej okrenuo nazad. Uzeo je revolver u ruku. Odmah je otkrio senku koja se uzdizala između stena. To nije mogao biti niko drugi nego Marisa.

– Ovde, Holideje!

On se još jednom osvrnuo na sve strane. Svetla hacijende su mogla da se vide. On je, doduše, napravio jedan širok luk, ali se nije udaljio nijednu milju od hacijende. Još ništa nije ukazivalo na to da su primetili njegov nestanak i da ga traže.

Marisa je sedela sa podvijenim nogama na jednoj glatkoj stenovitoj ploči i gledala ga radosno.

– Pedro Gonzales će se obradovati – reče ona i pokaza rukom iza sebe.
– U jednom udubljenju u steni nalazi se konj sa flašom za vodu, hranom i vinčesterkom. Nije bilo teško da se to donese do ovog mesta.

– Gde je general?

– Kod svoje čete. Tri milje istočno odavde napravio je jedan mali kamp. On misli da sam se ja pomirila s tim da postanem verenica Pedra Gonzalesa.

Okrenula se prema Holideju.

– Da li ćeš ga ubiti, Holideje?

– Ako bude potrebno, da – odgovori on.

– On je tebe zlostavljao i ponizio te. On hoće da te ubije, jer ti jedini predstavljaš opasnost za njega. Moraš ga preduhitriti! On ne sme prebaciti treći transport oružja. Ako se to dogodi, onda će sve to biti njegovo. Pogledaj me, Holideje! U tom slučaju sve ovo će pripadati jednom prostom seljaku, na silu. Da li ti to želiš? – pitala ga je pokazujući rukama okolo i na sebe.

Dok je odmahnuo glavom i seo pored nje.

– Ja znam tačno zašto si ti u Meksiku – prošaputala je Marisa na njegovo uvo. – Ispuni ono što si naumio. Neće biti dobro ako general dobije novu čet.

Holidej ju je gledao. Bio je siguran da ona to ozbiljno misli. Ako Gonzales ne donese novo oružje i general ne dobije novu čet, onda ni ona neće postati Gonzalesova žena. Sve je tako jednostavno.

– Potreban mi je čovek kao što si ti, Holideje. Zašto ne ostaneš ovde?

Holidej je pogledao lepu Meksikaniku i odmahnuo glavom.

– Možda se ipak predomisliš, Holideje?

– Ne. Zašto da te lažem?

Iz daljine se čuo topot konja i uzbuđeni glasovi. Neko je dao znak za uzbunu. Sada će krenuti u poteru za njim.

Holidej je ostao da leži. Samo je revolver privukao sebi.

– Hoću da ostaneš, Holideje!

– Pa još sam tu, devojko!

– Da – odgovori ona tužnim glasom.

– I ti šupljoglavci koji te sada traže, neće te naći. Niko i ne pomišlja da smo tako blizu hacijende...

VIII

Sendi Vilkinson je razmišljala ceo dan i uverila se u to da ona sama mora da se bori za svoju slobodu i slobodu svoje sestre. Pošto su je doveli u sta-

ri grad kopača zlata, njene šanse su bile loše. Ona nije verovala više u to da će ih ovde naći njihov otac ili bilo ko drugi.

U trenutku kada je htela da izađe iz kolibe da bi se sastala sa čovekom sa ožiljkom, ugledala je Gonzalesa. Trgla se i ostala da stoji na otvorenim vratima.

Pedro Gonzales je zaustavio svoga konja pored bunara i skočio iz sedla.

On je bio jedini čije ime je Sendi znala. Pedro Gonzales! Čovek koji je bio vođa bande koja je dovukla ovamo u Meksiko majku, nju i njenu sestru. On je komandovao divljom hordom. Tek posle toga, komandu je preuzeo čovek sa ožiljcima.

Nešto nije bilo u redu kada je Gonzales tako odjednom izronio ovde.

Domingez, čovek sa ožiljcima, izjurio je iz kolibe kao da ga sâm đavo goni.

– Gde su žene? – upita Gonzales.

Domingez je pružio ruku prema kolibi. Gonzales je odmah krenuo. Domingez ga je pratio dugačkim koracima.

Sendi se povukla nazad.

– Dolazi Gonzales – reče ona tiho, ali tako da Doroti čuje.

– Teško nama!

– Ništa se neće dogoditi, Doroti. Budi mirna i nemoj se uzbuđivati. Ja ću govoriti s njima. Jesi li razumela?

Doroti potvrdi glavom. Ipak, kada je Gonzales snažnim udarcem noge otvorio vrata, ona je kriknula. Ona je gledala u visokog, snažnog Meksi-

kanca sa raširenim očima i prekrstila ruke ispred lica.

– Ne! – kriknula je ona užasnuta.

Gonzales je stao. Njegov pogled zaustavio se na Doroti.

– Šta joj je? – upita on grubo. – Zar joj ja ličim na đavola?

– Preplašena je – reče Sendi. – Ti si nas odveo u Meksiko na silu. Ona naravno nije zaboravila tvoje lice i ono je podseća na taj užasan doživljaj.

Gonzales se gromko smejao dok je Domingez bio tiši.

– Tebi se ništa nije urezalo u pamet?

– Ne.

– Da li je sve u redu? Imate li poteškoća?

– Ne.

– Ljubazni su prema vama?

– Da.

– Ko je Holidej?

Sendi ga je zbunjeno gledala.

– Dok Holidej – ponovio je Gonzales.

– To ime još nikada nisam čula.

Gonzales je opisao Doka. Ponovo je Sendi Vilkinson slegnula ramenima. Gonzales se približio sa pretećim izrazom lica. Izvadio je revolver, a zatim ga vratio u futrolu kada je Sendi ostala da stoji i ukočeno gledala u njegove oči.

– Ne plašiš se tako lako, zar ne?

– Ne.

– I ti sigurno znaš jako dobro da lažeš?

– Da, ako se mora.

– Veruješ li mi da ću ubiti tvoju malu sestru?

– Da!

Gonzales izvadi revolver.

– Ko je Dok Holidej? – grmnu on. Sendi je drhtala.

– Ja ga ne poznajem i prvi put čujem to ime. Ali ako je to jedini način da spasim život svoje sestre, ja ću ti ispričati nekoliko lažnih priča o njemu.

Gonzales je opsovao i vratio oružje u futrolu. Ona je bila jedna prokleta gorda devojka, ali ga nije lagala. Ne bi se igrala životom svoje male sestre.

– Možeš li da zamisliš da su svi oficiri u Fort Blisu zamenjeni?

– Zašto?

– Zato da jedan od oficira koji je bio izdajnik ne bi više mogao to da bude!

– To je glupost. Takvih budala u armiji nikada nije bilo. Te stvari se ne kriju. Ko tvrdi tako nešto?

– Taj Dok Holidej – odgovori Gonzales. Od samog početka nije verovao, ali se u to nije razumeo. Dve devojke žive godinama u garnizonu i znaju šta je tamo uobičajeno, a šta nije.

– Ko je Dok Holidej? – upita Sendi.

– Jedan čovek koji se jednom nogom već nalazi u grobu – odgovori Pedro Gonzales i nasmeja se tako glasno da se sve oko njega zatreslo. Okrenuo se na drugu stranu.

Sendi je htela da ga upita o svojoj daljoj sudbini, ali je u poslednjem trenutku odustala. Taj čovek je bio opa-

san i nepredvidiv. Što brže ode, utoliko bolje za Doroti i nju.

Pre nego što je Domingez pošao za svojim šefom, Sendi mu je dala znak pogledom da se nije ništa izmenilo.

– Oni će nas ubiti – jecala je Doroti kada su Meksikanci otišli. Verovatno je ona bila u pravu, razmišljala je Sendi. Ali, eto, još su bile žive. Gonzalesu su još potrebne. Međutim, koliko će to još da potraje?

– Ubiće nas, Sendi!

Sendi je uzela uplakanu sestru u naručje i zagrlila je.

– Možda oni to stvarno nameravaju, mala – rekla je ona tiho. – Ali mi ćemo se same osloboditi ili će tata doći po nas.

– Ili taj Dok Holidej?

Holidej! To ime stvarno nikada još nije čula, ali izgleda da taj čovek pravi probleme. A neko ko Gonzalesu pravi probleme, ne može biti njihov prijatelj.

Gonzales je govorio o nekom izdajniku među oficirima Fort Blisa. To mora da je njihov otac. Gonzales je njih oteo i njihovog oca prinudio na izdaju. Nešto drugo se nije moglo zamisliti.

Suze su se pojavile u njenim očima. Njihov otac je bio oficir i dušom i telom. Da bi njih spasio, bacio je pod noge sve svoje ideale!

Brisala je suze sa lica. Doroti nije mogla da je vidi. Mala sestra je već bila dovoljno obeshrabrena. Ona, Sendi, morala je da igra ulogu jače osobe.

Osećala se stvarno jadno. I pitala se da li može da učini nešto za svog oca ako na sopstvenu ruku pokuša da oslobodi Doroti i sebe.

Ustala je i prišla vratima.

Gonzales i Fernandez su još uvek stajali pored bunara i razgovarali jedan s drugim. Ovog puta toliko tiho da ona ništa nije mogla da razume. Ali Gonzalesov pogled je stalno bio vezan za ovu kolibu. Dakle, radilo se o njoj.

Sendi je pogledala unaokolo. Ostalih ljudi nije bilo.

– Stražari... – bilo je poslednje što je Sendi čula.

Fernandez je klimnuo glavom i Gonzales se vinuo u sedlo svoga konja. Bacio je još jedan pogled na kolibu u kojoj su se nalazile Doroti i ona i odjahao.

Doroti je došla do nje. Nežno je pomilovala Sendino lice.

– Kaži mi šta ja treba da uradim? – upitala je tiho. – Sigurna sam da nešto nameravaš i hoću da ti pomognem. U opasnosti smo i ti i ja i tata!

Sendi se iznenadila koliko je odlučnije postalo lice njene mlađe sestre.

– Ako hoćeš nešto da uradiš, ja ću ti reći šta i uspećemo – uveravala ju je Sendi.

* * *

Kapetan Milton Vilkinson skliznuo je iz sedla. On je došao iz ravnice, ali je napravio širok luk i prišao „gradu duhova” odozgo sa brda.

Oko pola milje išao je pešice. Bio je umoran i duša mu je bila na izdisaju. Borio se protiv premorenosti.

Vilkinson se sagnuo. Oslušnuo je. Kao da je čuo neki zvuk koji nije pripadao ovom predelu.

Prošlo je nekoliko sekundi i taj tajanstveni zvuk se ponovio.

Nešto kao da je tiho grebalo po stenama. Zatim se začulo stenjanje nekog čoveka koji se kretao iza njega. Kapetan se okrenuo u stranu i izvadio revolver. Oslušnuo je.

Opet se čuo onaj zvuk. Sada više nije bilo sumnje. Neko je puzio između stena i približavao mu se. Vilkinson je nategao revolver.

Ništa se nije videlo. A to tajanstveno grebanje je prestalo.

– Kučkini sinovi – čuo je Vilkinson tihi glas. – Sve sami kučkini sinovi kao i Pedro Gonzales!

Još jednom stenjanje i onda se pred Vilkinsonom pojavio bradati Meksikanac. Puzio je između stena.

Vilkinson je skočio. Nije hteo da puca već je pokušao da učutka čoveka jednim udarcem svoga revolvera. Međutim, kada je zamahnuo da udari, Meksikanac je podmetnuo svoje oružje.

Tiho grebanje po stenama dolazilo je, znači, od tog revolvera koji je Romero del Velasko stalno držao u ruci.

– Nemoj, hombre! – ciknuo je Romero.

Vilkinson se trgao. Napravio je prokletu grešku. Trebalo je da zađe čoveku iza leđa.

– Pre nego što pucamo jedan na drugog, bolje je da saznamo da li smo neprijatelji, hombre. Ja ne podnosim Gonzalesa.

– Onda nas je dvojica koji isto mislimo – reče Wilkinson tiho.

– Tako sam i mislio. Prvi gringo koga sam našao na putu ispred mene došao je ovamo zato što ne podnosi Gonzalesa i generala. Poslala ga je armija. Da li i vas šalje armija?

Vilkinson je ćutao.

– Mislim da si iz armije – reče Romero. – Ti si sarađivao sa Gonzalesom, zar ne?

– Zar ti tako misliš, hombre?

– To je dobro. Moj prijatelj te traži. Nadam se da ćemo uskoro naići na njega. To je Dok Holidej, jedan fini senjor.

– To ime mi ne govori ništa, Romero.

Vilkinson se trgao kada je između stena ugledao Doka Holideja.

Marisa mu je ispričala da se Gonzales i njegovi ljudi često sastaju u tom avetinjskom gradu pored koga je i on projahao. Usput je naišao na Karmela i dvojicu mrtvih ljudi u jednom kanjonu. Uz to je primetio tragove Romerove krvi koji su vodili u ovaj napušteni grad.

– Sto mu gromova, hombre! Zar ti moraš uvek da se pojaviš onda kada mi je najteže? – reče Romero. Spustio

je revolver kojim je do sada pretio Vilkinsonu.

Kapetanov revolver se podigao uvis. Mada je uperio cev u Romera, Dok je klekao pored ranjenog čoveka.

– Karmelo i ja smo pošli da ti pomognemo na hacijendi – objasnio je Romero. – Gonzalesovi ljudi su nam se isprečili na tom putu.

– Do đavola, ti treba da si u krevetu, amigo.

– Zar je trebalo mirne duše da čekam da moj neprijatelj ubije mog prijatelja?

– Dobro – reče Holidej i pogleda u kapetana koji je još uvek držao revolver u ruci. – Kapetan Wilkinson, zar ne?

– Jeste – potvrdi Wilkinson. – Jesmo li se negde sreli?

– Jesmo, kada ste preveli plavokosu ženu preko reke.

Tada se Wilkinson setio stranca na belocrnom konju koji je gledao kako on prelazi reku.

– Znaš ga, hombre? – upita Romero.

– Znam ko je on.

– A žena?

– Pretpostavljam da je to njegova žena kojom ga je Gonzales ucenjivao.

Vilkinson je vratio oružje u futrolu.

– Moje žene – reče on. – Moje dve kćerke još uvek se nalaze kao taoci kod Gonzalesa. Ko ste vi? – obrati se on Doku.

– Ja sam čovek koji ne želi da general uskoro upotrebi američko oružje na američkom tlu.

– Hej, hombre! – smejao se Romero.
– Treba li da ga upotrebi protiv meksičkih seljaka?

– Najbolje je da ga uopšte ne upotrebi.

– Da li ste dobili zadatak od armije, Holideje?

– Ne! – odgovori Holidej mirno.

– Ne razumem – reče Vilkinson.

– Nije ni potrebno, kapetane. Gonzales je prebacio dva transporta oružja u Meksiko, sada hoće i treći.

– A tu ćemo mi „zapapriti čorbu” tom banditu – frknu Romero.

– A ostalo oružje ćemo vratiti u Sjedinjene Države ili ćemo ga uništiti – objasni Holidej. – I nećemo zaboraviti vaše kćerke, kapetane – reče Romero.

– Ne znam kuda ih je Gonzales odveo, u početku su bile zajedno sa mojom ženom u „gradu duhova”.

Holidej je video odgore samo senke koliba.

– Šta ti misliš, Romero? – upita on.

– Verovatno tamo dole više nema nikoga – odgovori Romero. – To treba da ispitamo. Ja krećem prvi na put, hombre. Ti razbojnici će posumnjati i biće nervozni ako vide da dolazi neki gringo.

– Da kreneš u takvom stanju?

– Moje stanje je odlično i bolje je nego stanje mnogih od vas Amerikanaca – režao je Romero. – Hajdemo.

– To je moja stvar! – ciknu Vilkinson.

– Romero će jahati napred – reče Holidej. – Nas dvojica ćemo mu štititi bokove. Radi se o vašim kćerkama, kapetane, i o oružju koje bi kasnije moglo da se koristi na američkom tlu.

– Ko će biti vođa?

– Ja – odgovori Dok. – Slažeš li se, Romero?

– Da – odvrati Romero i isceri se.

Vilkinson je hteo nešto da kaže, ali ga je Dok zaustavio.

– Mi se nalazimo ovde u Meksiku, mister – reče on. – Sami nećete ništa uraditi. Vi ste možda dobar oficir, ali ovde vladaju neka posebna pravila koja Romero i ja bolje poznajemo!

IX

Domingez, čovek sa ožiljcima, stalno je gledao u kolibu u kojoj su se nalazile Sendi i Doroti. Pošto je Gonzales otišao, on je postavio straže, mada je smatrao da je to nepotrebno jer se poslednjih godina niko ovde nije pojavio. Straže je postavio tako da ne mogu da vide kada se bude sastao sa Sendi.

Još jednom je pogledao unaokolo. Prvi stražar nalazio se gore u brdima, drugi istočno odavde, a treći na ulazu u udolinu. Tako se može otkriti svako ko se približava „gradu duhova”. Trebalo je da stignu još dva čoveka koje će poslati Pedro kada stigne na hacijendu. Ali mora da se nešto dogodilo kad ih nema. Međutim, Domingezu je ovog trenutka to

bilo svejedno. On je čekao crvenokosu ženu koju odavno želi.

U kolibi se nije čulo ništa. Da ga nije čika prevarila?

Taman je hteo da ustane i da se vrati, kada je ugledao senku na trgu. Poznao je Sendi koja je stajala pored bunara i gledala u pravcu gde se on nalazio.

Domingez je ustao. Mahnuo je rukom. Sendi je takođe mahnula.

Doroti je bila nervozna. Drhtala je od uzbuđenja. Ona je pre Sendi izašla kroz zadnji prozor. A sada se prikradala kao neka mačka kroz mrak. Stalno se osvrkala i gledala na sve strane. Niko nije krenuo za njom.

Pokušala je da otkrije gde se nalazi Sendi. Ništa.

Mlada plavuša je žurila sve brže prema stenama. Kada tamo bude stigla, moći će makar da nasluti gde se nalazi. Tu negde je trebalo da se sastanu Sendi i Domingez.

A onda se ceo teret svalio na Sendi. Ona je morala da savlada tog čoveka sa ožiljcima pre nego što padne pucanj koji će opomenuti ostale bandite.

Šta da se radi? Bez oružja, one nisu mogle ni u snu da sanjaju da umaknu iz udoline.

Doroti je stigla do stena i sela. Ispred nje se uzdizala ogromna stena kao neki džin. Štrčala je čak do samog neba. Dotle je morala da dopuzi.

Ruke su joj drhtale kao prut dok je brisala znoj sa čela. Sve je moralo da uspe u prvom pokušaju. Ovako povoljna prilika im se sigurno više nikada neće ukazati.

Holidej je video Romera koji je polako terao svoga konja prema gradu duhova. Čak i da je bilo tamo nekih Gonzalesovih bandita, oni ga neće prepoznati. Tek kada Romero stigne do prvih koliba, onda će „đavo preuzeti igru u svoje ruke”.

Oblaci su bili pokrili mesec. Laki povetarac je duvao niz udolinu.

Holidej je pogledao desno. Negde u tami kao da se kretao kapetan Vilkinson prema kolibama. Međutim, nije se mogao videti.

Dobar znak, pomislio je Holidej. Ako nije mogao da vidi kapetana, onda i ostali nisu mogli da primete da je on tu.

Romero je sada terao polako svoga konja. Nije smeo tako brzo da se približi prvim kolibama.

Holidej se kretao kao zmija kroz prašinu. Prva koliba nalazila se još oko sto metara udaljena od njega kada je otkrio neku senku.

Neko je izašao iz kolibe i gledao u Romera koji se približavao.

Razbojnik ispred kolibe nije još bio otkrio Romera, jer ne bi bio tako miran.

Holidej je držao „vinčesterku” spremnu za paljbu. Ako Romero upadne

u neku gadnu situaciju, on je mogao odmah da otvori vatru. Romeru je u svakom slučaju bila potrebna pomoć. U stanju u kakvom se nalazio, on nije imao ni najmanje šanse protiv dobro obučenih Gonzalesovih bandita.

Holidej je bio udaljen oko trideset koraka kada se čovek ispred kolibe pokrenuo. Zviznuo je prodorno, potegao revolver iz futrole i uperio cev u Romera.

– Gonzales će te zgnječiti kao gnjidu ako iskriviš prst na revolveru! – viknuo je Romero.

– Pa to je Romero del Velasko! – viknuo je čovek.

Holidej je zaustavio dah. U mraku nije mogao da vidi da je tu i još neki drugi Meksikanac. Romero je zaustavio svoga konja.

– Pedro će doći kasnije! – viknuo je on glasno tako da su mogli da ga čuju Holidej i kapetan.

– Sjaši!

Romero je poslušao.

Tek sada je Holidej otkrio gde se nalazi Vilkinson. Kapetan se bio približio kolibi da bi zašao iza leđa banditu koji je bio uperio svoje oružje u Romera.

Ali nijedna ptica ne peva sama. Istog trenutka, desno od kapetana pojavila se jedna senka.

Holidej nije mogao tačno da vidi šta se dogodilo, ali jedno je bilo jasno. Kapetan je pao kao da ga je munja pogodila. Senka drugog čoveka je nestala.

– On nije sâm, Fernando – čuo je Holidej drugog čoveka iz mraka. – Ja

sam upravo sada ubio jednog. Neki gringo.

– O čemu to priča taj prokleti pas? – zauriao je besno bandit. – Bio je to neki gringo. A oni su tvoji prijatelji!

– Gluposti! – riknu Romero.

– Podigni ruke tako da mogu da ih vidim!

Romero je poslušao.

Dok se osmehnuo. Dobro je što Romero nije izgubio živce.

– Ima li taj kućkin sin još nekoga? – doviknuo je Fernando koji je držao upereno oružje u Romera. – Hej, Benito!

– Možda jednog, možda njih više!

Holidej je pogledao desno. Bilo je uzano i nije mogao da utvrdi između kojih kuća se nalazi drugi čovek. Romero se nasmejao promuklo.

– Nadam se da nisi ubio tog kapetana – frknu on. – Taj čovek je stigao da se dogovori sa Gonzalesom. Ovde je trebalo da se sastanu.

Fernando je opsovao gadno. Benito je ćutao.

– Da li je to tačno, da li si prepoznao kapetana, Benito?

– Ne!

Glas se čuo ponovo između koliba.

Holidej se polako šunjao dalje. O Romeru više nije trebalo da se brine. Fernando neće preduzeti ništa protiv njega.

– Hiljadu mu zvečarki, možeš li da otkriješ još jednog pasjeg sina koji se ovde nalazi?

Holidej je bio došao do na sedam koraka od koliba. Pokušavao je naprezajući vid da probije noćnu tminu. U jednom od uskih prolaza između kuća, ugledao je jednu senku. Samo sekundu i ona je nestala. Nije bilo moguće da je taj bandit u tako kratko vreme promenio mesto gde je stajao. Ili se naslonio na fasadu oronulih koliba ili je pak nestao iza neke od njih.

Holidej se probijao dalje kroz razbacano đubre i dospeo je na verandu jedne kuće.

– Dok Benito progoni duhove, mogao bi da me ponudiš jednom tekilom.

– To će uraditi Pedro ako se stvarno pojavi ovde!

Između kuća se nasmejao Benito.

Holidej se uspravio. Ispred njega se našla jedna koliba i on je kroz rupu ušao unutra.

Njegove oči su se u međuvremenu toliko navikle na mrak da je odmah mogao da se orijentiše gde je. Bila je to jedna četvrtasta prostorija. Napred su se nalazili ostaci šanka. Na desnoj strani, dva prozora.

– Do đavola, šta da radim sa ovim kučkinim sinom? – doviknuo je Fernando.

Ovog puta Benito nije odgovorio.

Holidej se više nije micao. Da li ga je Benito možda otkrio? Ipak, dok se kretao primetio je na prašnjavom šanku jednu lampu na gas. Uzeo ju je i prodrmao je. Unutra je bilo goriva.

– Šta da radim sa ovim prokletim lupežom! – pitao je ponovo Fernando.

Bilo mu je sigurno neprijatno što se Benito ne javlja.

Holidej se sada oprezno kretao. Stigao je do prozora i kao kakva mačka iskočio je skoro nečujno napolje. Prošao je kroz uzani prolaz i našao se iza koliba. Stao je i oslušnuo.

Grančice su krcnule. Očigledno se Benito nalazi još uvek tamo gde ga je u senci Holidej prvi put video.

Nečujno se Holidej kretao napred, a zatim je legao. Sada je mogao da zaviri u uski prolaz.

Ništa! Ali taj prokleti Meksikanac nije mogao tako jednostavno da nestane kao da ga je zemlja progutala!

Prestao je da diše. Taj bandit ga je pratio i samo čeka povoljnu priliku da mu u mraku napuni telo olovom.

Holidej je bio ljut kao ris. Pomislio je na kapetanove kćerke. Gonzales ih je dugo koristio kao taoce, međutim, kao da se sada nešto izmenilo i da se devojke nalaze u velikoj opasnosti. Smrtnoj opasnosti! Njemu je bilo jasno, jedan od ovih Meksikanaca Fernando ili Benito moraju mu odati tajnu gde se nalaze devojke.

Holidej je razmišljao kratko. Zatim je ustao i krenuo uskim prolazom.

– Dokle ćeš se skrivati u toj tami, hombre? – upitao je on tiho tako da su mogli da ga čuju samo Fernando i Romero. Istog trenutka je potrčao napred i naslonio se na zid kolibe.

Ništa se nije dogodilo.

– Valjda me se ne bojiš, Meksikanče?

– Hej, Benito!

Tada je Holidej čuo neki zvuk koji je ličio na grebanje mačke po krovu.

I gle! Pogodio je. Benito se bio povukao na krov kolibe koja se nalazila prekoputa od njega. Nije nikakvo čudo što ga tamo nije primetio.

Plameni jezik suknuo je u pravcu gde se nalazio Holidej. Odjeknuo je pucanj, a kugla se zabila u trulo drvo pored njega.

Holidej je podigao „vinčesterku” i odmah pucao. Istovremeno je snažnim skokom dospeo do fasade zgrade gde se nalazio Benito tako da Meksikanac sada nije mogao da puca na njega.

– Romero! – doviknu Dok.

– Imam kućkinog sina na nišanu! – riknuo je Romero.

Holidej je odahnuo. Sagnuo se i napravio svežanj nagorelih grančica. Zapalio ih je i bacio ih na krov. Vatra se brzo širila.

– Zahvatila je krov, amigo! – doviknu Romero.

Holidej je obišao kuću. Kugle su počele da zvižde oko njega. Bacio se na ulicu i okrenuo na leđa. Tek tada je ugledao Benita.

Ugledao je krov koji gori i senku jednog čoveka koji se spremao da skoči sa druge strane krova. Podigao je „vinčesterku”. Ali neko je bio brži i Benito je bio pogođen u leđa.

Šta je to sada? Romero i kapetan nisu mogli da upute kuršum, jer bi Benito u tom slučaju bio pogođen s

prednje strane. Dakle, postoji i treći čovek!

Holidej je ustao, prošao pored kuće i primetio jahača.

Holidej je suviše kasno uočio opasnost. Hteo je da se baci na zemlju, ali ga je Gonzalesova kugla već stigla i on je pao. Poslednjom snagom podigao je „vinčesterku” i pucao.

Video je još kako je generalov poručnik okrenuo konja i uskoro ga je progutao mrak. Nestao je u njemu.

* * *

– Dođi, čika!

Domingezu se žurilo. Jako dugo je čekao ovaj trenutak. Sendi je stala i začesljala dugu kosu na vratu. Kao slučajno, osvrnula se i pogledala svuda unaokolo. Doroti nije mogla nigde da vidi, ali ako je sve išlo onako kako su se dogovorile, onda njena mlađa sestra mora da se nalazi tu negde u blizini.

– Šta čekaš? – upita Domingez nestrpljivo.

– Gde su ljudi? Ne bih želela da nas neko posmatra.

Domingez odmahnu rukom.

– Gonzales je naredio da postavim straže. Oni se nalaze među stenama i ne mogu nas videti.

– A ako oni ipak...

– Niko ne sme da se mrdne sa svog mesta, ako mu ja to ne naredim!

Nadam se da će biti tako, pomislila je Sendi dok se približavala Meksikancu. Tri koraka su ih delila kada

je ona iznenada stala. Osmehnula se. Domingez je bio jako uzbuđen.

– Čega se boji Gonzales? – upitala je Sendi otkopčavajući bluzu. – Možda se boji tog Doka Holideja?

– Neka đavo nosi Holideja! – opsovao je Meksikanac. Gledao je u nju kao divlja mačka svoj plen. – Nemoj da toliko dugo čekam, čika!

Sendi je skinula bluzu sa svojih ramena. Kada je Meksikanac hteo da joj se približi, ona je ustuknula nazad.

– Ja ću ti sama doći! – uzdahnula je ona i bacila kosu unazad. – Zašto ne pogledaš dobro da li nas neko ne vidi?

Dok je govorila, skinula je suknju. Domingez je čuo kako tkanina šušti.

Imala je ona svoj plan, ali je bilo pitanje da li će uspeti.

Suknja se obavila oko njenih nogu. Bleda mesečina osvetljavala je to nago, divno devojačko telo. Prešla je rukama preko svojih bujnih grudi i savila se malo nazad. Raj za oko! Malo koji muškarac bi odoleo da ne krikne i ne pojuri na nju kao da je svoju pamet zaboravio negde.

Domingez je skinuo košulju. Prsti ma koji su drhtali, otkopčao je pojas za oružje i jednostavno ga pustio da padne na tlo.

– Dođi ovamo! – tražila je Sendi. Ako se taj medved udalji od oružja, onda Doroti ima šansu.

Meksikanac je oklevao.

– Dođi ovamo! – ponovila je Sendi. – Ostalo ću ja da ti ponudim i daću ti sve.

Domingez nije ništa sumnjao. On je išao za Sendi sve dok ona leđima nije osetila stenu.

Domingez ju je već bio stigao i uzmičanja nije moglo biti dalje. Morala je nešto da ponudi tom čoveku. Nadala se da se Doroti nije uplašila i da će uraditi ono što joj je naredila.

Sve je zavisilo od njene male sestre. – Čika!

Ona se bacila u Domingezovo naručje i naslonila se na njega. Njegovi prsti su milovali njenu mekanu kožu. Meksikanac se uzбудio kao nikad u životu.

Položio ju je na jednu glatku stenu koja je još bila topla. Stao je iznad nje i otkopčao pantalone.

Između raširenih nogu Meksikanca, ugledala je Sendi svoju sestru Doroti koja se pojavila u stenama.

Domingez kao da je osetio opasnost. Okrenuo se unazad. Nešto kao da nije bilo kako treba. Taman kada se namestio između tih divnih oblina i u mislima već bio na sedmom nebu, neka tajanstvena sila sa ko zna kojeg neba se umešala i sprečila ga da makar dodirne tu lepoticu od koje mu krv vri još otkako je zna.

Sendi nije imala vreme za razmišljanje. Podigla je desnu nogu i svom snagom udarila Meksikanca između butina.

Domingez je kriknuo kao da ga je zmija ujela. Uhvatio se za mesto gde ga je Sendi pogodila i prevrnuo se ustranu. Kada se povratio, pošao je prema plavokosoj Doroti.

– Stoj! – ciknula je ona i uperila „vinčesterku” u njega. Oroz na pušci je škljocnuo u prazno.

Domingez se kiselo osmehnuo. Da će se nešto ovako dogoditi, s tim nije računao. Pomislio je na to da je pogrešio što je te ljude poslao daleko odavde. Žene! Nešto se mora i rizikovati u životu, ali čovek nikada ne sme biti nadmudren kao što je on sada.

Krenuo je prema Sendi. Ona je uzmakla nazad, ali je izgubila ravnotežu i pala. Domingez je kleknuo ispred nje. Osetila je da se neće moći dugo braniti.

– Doroti! – viknu ona.

Domingez se pakosno smejaao, a zatim se okrenuo prema Doroti.

Sendi se u međuvremenu oporavila i dotrčala do svoje sestre. Uzela joj je oružje iz ruku.

Domingez nije hteo da stane. Išao je napred bez trunke straha u oku.

Ali iz „vinčesterke” koju je držala Sendi u rukama, pojavio se plamen. Meksikanac je bio pogođen i već sledećeg trenutka je krenuo na daleki put bez povratka. Ostadoše dve lepe žene ispred njegovih očiju, a pred njim tmina, mrak.

Mlada plavuša je plakala.

– Uzimaj oružje! – naredi Sendi strogo. – Moramo da bežimo gore u brda.

Tamo ima dosta pećina, sakrićemo se.

Sendi se obukla.

– Ove noći nas u toj pomrčini niko neće pronaći! – frknula je Sendi. – Požuri, Doroti!

– Evo me odmah – javila se Doroti.

Sendi je uhvatila za ruku svoju mladu sestru i povukla je za sobom.

X

Romero je stajao iznad Doka kada se visoki, snažni čovek probudio iz nesvesti.

– Ja sebe smatram detetom sreće, ali ovako nešto nikad nisam doživeo – smeškao se Romero. – Samo jedan jedini centimetar je nedostajao i Gonzalesova kugla bi ti razmrskala lobanju.

Holidej je ustao i pogledao unaokolo.

– Gde je on? – upitao je.

Romero je slegnuo ramenima i okrenuo se prema istoku.

– Možda je dao petama vetar, možda je odjahao u brda i tamo nas čeka.

– Šta je sa kapetanom?

– Mrtav je – odgovori Romero. – Benito ga je upucaao.

Holidej je prišao kapetanu. Po očima je odmah video da je kapetanova duša već otputovala nekud daleko.

– Možda je i bolje za njega što je završio tako – reče Romero.

Holidej je obrisao znoj sa čela i krv od ogrebotine. Možda je za njega zaista bolje tako. U Sjedinjenim Državama bi kao izdajica bio osuđen i vero-

vatno streljan. On je bio oficir. To što je njegova porodica bila na silu odvedena, ne bi ga mnogo opravdalo.

– Taj pasji sin Gonzales je poludeo, hombre – reče Romero. – Sada kada je kapetan mrtav čovek, on ne može da prebaci oružje u Meksiko. Krila su mu odsečena.

To je bilo tačno. Gonzales je izgubio bitku, general će ga otpustiti. Marisa je slobodna. Ta lepa ptičica najzad će dobiti svoja krila i poleteće u plave daljine, tamo gde je niko ne guši i gde će pevati onako kako ona želi. Nežna, lepa ptičica!

Sve se nekako smirilo. Bilo je još ostalo pobrinu i o kapetanovim kćerkama.

– Gde je druga ništarija? – upitao je Holidej.

Romero je pokazao rukom desno. Tamo je ležao Fernando, vezan.

– Nisam imao vremena da ga ispitam, hombre.

Holidej je ljutito klimnuo glavom. Fernando je mogao da bude garancija za kapetanove kćerke.

– Benito je izgoreo – reče Holidej. Fernando je klimnuo glavom.

– Ako mi odgovoriš onako kako mi se ne dopada, onda ćeš i ti tako završiti – reče Romero.

– U bivšoj bodegi nalazi se još jedna lampa na gas – rekao je Holidej Romero.

Romero je odmah krenuo.

– Šta hoćeš, gringo? – upita Fernando nesigurnim glasom.

– Devojke – odgovori Holidej.

– Gonzales je naredio Domingezu i nekim drugim ljudima da ih odvedu.

– Gde se one sada nalaze?

Fernando je ćutao. Na njegovom licu se ogledala odlučnost. Holidej je prišao korak bliže. Fernando je gledao u hladne oči Amerikanca i u njegovo strogo lice.

– Pitam te gde su devojke? – ponovio je Holidej.

Pošto je Fernando ćutao, Holidej je uzeo lampu, odvrnuo cilindar i posuo Fernanda gasom. Meksikanac se okrenuo na stranu i prevrtao se sve dok leđima nije dospeo do kolibe.

– Ti si ipak Meksikanac! – doviknuo je on Romero plačnim glasom. – Ti nećeš dozvoliti, amigo, da jedan prokleti gringo zapali tvoga kompanjera!

– Ne vidim ja kompanjera – odvrati Romero. – Ja vidim samo jednog smrdljivog psa.

– Ja sam Fernando Saldivar! – ciknuo je Fernando.

– Ti si jedan gadni pacov koji drži devojke kao taoce – frknu Holidej.

– Imaš na raspolaganju tri sekunde.

Holidej koraknu nazad. Palidrvce je kresnulo. Naravno da nije hteo tog Meksikanca zaista da zapali, ali je morao da mu utera strah u kosti kako ne bi gubio vreme. Svaka izgubljena minuta mogla je da košta života kapetanove kćerke. Znači, Fernando je morao da kaže ono što zna!

– Do đavola, Romero, Gonzales će me...

– Gonzales je pucao u leđa tvom kompanjerosu Benitu – rekao je Holidej. – On ubija sve što se ispreči na njegovom putu, bez obzira da li je to nešto što ometa njegove planove ili ne!

Palidrvce u Holidejevoj ruci je već dogorevalo.

– Vreme koje sam ti dao da se dozo-
veš pameti je već isteklo.

– Urazumi se i govori – posavetovao ga je Romero.

– Domingez je odveo devojke – rekao je Fernando tiho. – Kuda, to stvarno ne bih znao da vam kažem! Nemojte me mučiti, ali ja stvarno ne znam.

– Ipak, priseti se, možda su u starom rudniku kopača zlata! – grmeo je Dokov glas.

Romero je pogledao u Holideja kao da je ovaj pao sa neke druge planete. On nije čuo ništa o jamama kopača zlata.

– Deset milja odavde – rekao je Romero posle kraćeg razmišljanja. – U dolini. To su ulazna vrata u pakao!

– Može li tamo da se živi?

– Ima vode!

Dok se ponovo obratio Fernandu.

– Postoji li još neko mesto gde bi devojke mogle da se nalaze?

– Koliko znam, nema.

Holidej je bio siguran da čovek govori istinu.

– Šta ćete uraditi sa mnom?

Holidej je presekao užu kojim je bio vezan.

– Možeš da se gubiš odavde. Kreni kud te god noge nose.

– Pešice?

– Pešice i bez čizama, kojote jedan! – frknuo je Romero. – Hajde, skidaj čizme.

Fernando je jauknuo kao da mu deru kožu. Ipak skinuo je čizme.

– Sada se gubi i da te moje oči nikad ne vide! – promumla Romero. Čovek je potrčao. Glavno je da je spasio živu glavu! Romero ga je otpratio pogledom sve dok nije nestao u pomrčini. Dosad je bio aktivan. Zaboravio je bio na svoje rane. Ali sada ga je bolelo.

– Pre nego što odjašemo odavde, staviću ti nov zavoj – rekao je Holidej.

Gonzales je besno ciknuo kada je ugledao mrtvog Domingeza. Ostali ljudi su ćutke stajali oko njega. Ocenili su da je bolje da se ne mešaju, jer Gonzales zna biti nepredvidivo surov.

– Da li ste tražili čike?

Vani Kabrera odmahnu glavom.

– To bi bilo besmisleno – promrmljao je on. – Noć je i ne bismo mogli da nađemo njihove tragove.

– Bilo bi uzaludno! – javio se neki drugi čovek.

Gonzales je opsovao. „Kola su mu krenula nizbrdo”. Najpre mu je umakao taj đavolski razbojnik Holidej, a sada nema više ni devojaka!

Moraće ponovo da uhvati te devojke. Bez njih neće uspeti da se domogne oružja. A ako mu to ne uspe, onda ne

može da se pojavi na oči generalu. Ortiz će ga oterati kao nekog šugavog psa.

Ako nema oružja, to će biti njegov kraj.

Sigurno Marisa stoji iza svega toga!

– Moramo naći žene! – riknuo je Gonzales. Bacio je još jedan pogled na mrtvog čoveka i krenuo prema kolibama.

Njegove misli su se rojile. Poznavao je ovaj predeo kao niko drugi. Žene nisu odmakle daleko. To što je rekao Vani Kabrera, bilo je sasvim moguće. Pola milje. Ne dalje, sigurno.

– Čudno, nisam video senke tih dveju devojaka.

– Zato što nisi bio oprezan!

Kabrera je ustao.

– Posle prvog pucnja, ja sam pazio na sve – uveravao je on Gonzalesa.

– Niko se nije bio približio kolibama. Dakle, pucanj je mogao da dođe samo iz pravca gde su se nalazile čike i Domingez.

Gonzales se složio s tim. Sada mu je bilo jasno da je on zaronio u dubine ponora i da niko neće proliti suzu za njim kada ga general bude poslao đavolu u pakao.

– One su tamo negde gore! – frknu Gonzales. – Tamo negde između stena. Uzele su Domingezovo oružje. Međutim, nemaju vode i hrane. Prema tome, pre ili kasnije moraće da se izvuku iz svog skrovišta.

Kabrera je bio pomenut kao naslednik Domingeza.

– Mislim da treba pričekati – savetovao je on. – U tim pećinama, one bez vode ne mogu izdržati dugo. Možda do sutra u podne.

Tako je mislio Gonzales. Dakle, te devojke nisu neki poseban problem.

Tvrd orah je taj Dok Holidej. Čovek koji može sve! On je doduše pogodio tog prokletog gringa i on je pao. Ali da li je olovo bilo smrtonosno? Gonzales nije bio baš siguran u to jer je bilo mračno. Sve mu se činilo da ga nije sradio i da taj đavolski razbojnik nije ubijen nego vreba odnekud da njega, Gonzalesa, upuca kao zeca na ravnicima.

Gonzales je opsovao i pljunuo.

– Šta je? – upita Kabrera.

Gonzales je shvatio da nema smisla da krije opasnost pred svojim ljudima.

– Trebalo bi da očekujemo posetu – reče on.

– A ko nam to dolazi tako svečano? Gonzales se namrštio.

– Romero del Velasko i verovatno taj gringo, Dok Holidej!

Kabrera se nasmejao.

– Prednost je na našoj strani – reče on. – Oni hoće da se domognu tih devojaka. Čike, to je njihov cilj!

– Tu si u pravu – uzdahnio je Gonzales. – Ne verujem da su daleko odmakli. Ali razdelite se u dve grupe i na taj način ćete moći Romeru i Holideju da priredite žestok prijem!

Kabrera je dao uputstva ostaloj dvojici. Oni su nestali između stena.

– Jesu li to naše jedine teškoće, Pedro? Mislim, ako se taj kapetan prebaci ovamo preko reke i ako se poveže sa Romerom i Holidejem?

Gonzales je razmišljao dugo.

– Nemoguće – rekao je on Kabreri.

– Odveo je svoju ženu u Sjedinjene Države. Nije valjda upucao svoje kćerke?!

Kabrera se okrenuo drugim ljudima.

– Samo tako sam pomislio – rekao je.

Pedro Gonzales je stao i pogledao u Kabreru. Mada je bio siguran da je kugla zviznula u pravcu glave tog prokletog Amerikanca, ipak nije bio siguran da je ubio tog prokletog đavola. Na putu zrna koje je uputio, nalazila su se još dva čoveka. Uz to, jedan od njih je bio Romero, koji je već bio ranjen.

Gonzales se osmehnuo i uputio se u jednu od napuštenih koliba. U uglu prostorije, ugledao je nekoliko šipki dinamita. Uzeo ih je nekoliko i stavio ih za pojas.

To je trebalo da priredi toj dvojici sjajan doček!

* * *

Oronule kuće u kojima su nekada kopači zlata tražili svoju sreću, kopajući na sve strane kako bi se pod njihovim nažuljanim rukama pojavio žuti, sjajni metal, sada su stajale tu kao kakve krezube babe i cerile svoje izbušene prozore u daljinu kao da su bile svesne toga da je njihovo vreme

prošlo i da više nemaju šta da traže na ovom svetu.

– Moramo dalje dole – rekao je Romero tiho.

– Pametno govoriš, ali šta ćemo sa tvojom ranom?

– To mi ne pada ni na kraj pameti, Gringo, i nemoj time da me uznemiravaš!

Holidej se osmehnuo.

– Kako ti kažeš, Romero. Hajde da pokušamo da prodremo dole!

Sendi je čula korake. Bili su to muškarci i nisu se mnogo trudili da prikriju bat svojih koraka. Pogledala je Doroti koja se bila naslonila na zid i drhtala. Plašljiva mala ptičica... Gledala je u Sendi kao u priviđenje koji će je spasiti.

Sendi je stavila prst na usta u znak opomene. A onda je uzela revolver koji se nalazio pored nje na tlu. Puzila je polako prema izlazu iz male pećine.

Ništa se nije videlo, a i koraci koje je ranije čula sada kao da se više nisu čuli. Srce joj je udaralo tako jako kao da je htelo da iskoči iz grudnog koša. Nije joj uopšte palo na pamet da će ti banditi već u toku noći krenuti u poturu za njima. Doroti je išla za Sendi.

– Ništa! – prošaputala je Sendi.

– Možda smo se prevarile.

– Čula sam korake.

Taman što je ona to rekla, začuli su se ponovo koraci.

– Moramo se popeti gore na onu zaravan – rekao je neko. – Ako se ti

kučkini sinovi približe ovamo, odatle ćemo ih najlakše poskidati.

Sendi je prestala da diše. Učinilo joj se kao da im neko dolazi u pomoć.

Doroti je htela nešto da kaže. U posljednjem trenutku, Sendi joj je stavila ruku na usta.

Senke prvih ljudi su se pojavile. Zaustavili su se na dvadesetak koraka pred ulaskom u pećinu. Među njima je Sendi poznala one koje čovek s ožiljkom pre dva sata poslao na stražu.

– Pa gde je Gonzales? – upitao je jedan od ljudi.

Sendi je pogledala. Gonzalesa stvarno nije bilo. To nikako ne sluti na dobro!

– On će stići kasnije. Mi se delimo na dve grupe, jedni desno, drugi levo. Ja ostajem ovde. Ako se Dok Holidej i Romero pojave, naći će se pod unakrsnom vatrom.

Ljudi su klimnuli glavom i uskoro su nestali iz Sendinog vidnog polja. Šta je to? Opet to ime „Dok Holidej“! Zar ga se banditi zaista toliko boje?

– Kabrera! – čuo se glas sa zaravni. Bio je to Gonzales. – Da li si primetio nešto?

– Ništa. Poslao sam ljude levo i desno između stena. Ništa! Ja sam nešto otkrio na putu prema stenama – rekao je Gonzales i mahnuo komadom bluze.

– Gde? – upita Kabrera.

– Nekih dvadesetak koraka odavde. To znači da se naše čike nalaze blizu, amigos.

– Hej, čujete li me, čike! – viknuo je Gonzales. Doroti je drhtala. Sendi ju je privukla sebi i stavila joj ruku na usta.

Ako se sada odaju, onda im nema spasa. A možda je pomoć već na putu.

– Hej, čike! – čuo se glas. – Sada imate priliku da slobodno istrčite ovamo napolje. A ako moramo da vas izvučemo odatle, to ćete skupo platiti!

Gonzales je prišao korak bliže. A zatim je stao. Ulaz u ovu pećinu rudara gde su ti ljudi tražili taj sjajni žuti metal, bio je nekako prikriven.

– Nisu mnogo odmakle – promrmljao je Gonzales. – Treba samo sačekati dok im nestane vode. To je ono!

– Idi gore više u brda! – kriknu Gonzales. – Hej, devojke! Da li me čujete? Hej čike, sada imate priliku da se oslobodite.

Sendi je odgurnula Doroti od sebe i uzela revolver u ruku. Kabrera je bio udaljen još desetak koraka. Ali bio je sve bliže. Hteo je da se popne na stene i nestane s druge strane.

Sendi je prestala da diše. Taj bandit je išao pravo prema ulazu u pećinu!

Šta da radi? Odlučila se da odgurne Doroti od sebe. Međutim, taj Kabrera je bio sve bliže i bliže.

Kabrera je stao, a Gonzales se sklonio u zaklon.

– Tu su pred nama! – ciknuo je Kabrera. Umesto da se skloni u neku rupu, on je pojurio napred sa pištoljem u ruci.

Mora da je Sendi pucala. Uplašila se kada je ugledala mrtvog čoveka ispred sebe.

– Dosta je bilo, čike! – zagrmeo je Gonzales. – Čekam vas da se pojavite ovde! Imate još samo tu šansu. Dakle, napred!

XI

Nije računao da će se u igru umešati još i taj pametni, vešti strelac, Dok Holidej. A pored njega se nalazio Romero, ranjen, ali opasan kao puma.

– Jasno mi je sve – rekao je Romero. – To je Gonzales. Samo on ume da se smeje tako pakosno kao sâm đavo iz pakla. Gde je on, tu su i kapetanove kćerke.

– Ovog puta ćeš ih gledati samo kao mrtav čovek, Gonzalese! – viknuo je Romero. – Došao je najzad i tebi dan kada ćeš nosom pomirisati travu. Možeš mi verovati! I biće tako, kad ja kažem.

Dok je odmahnuo rukom i tiho rekao – Kreni onim putem, amigo. Ako se ne sretnemo ovde, onda ćemo se sresti u paklu, Romero.

– Pa, izgleda da će pakao biti zadnja stanica – odgovori Romero.

Holidej se nasmejao.

– Možda, a možda i ne, amigo – reče on. – Život uvek plete svoje sopstvene staze. Možda on očekuje da se pojavim samo ja.

– Uletećeš mu pravo u naručje.

– Možda. Ali to je prilika da se ti prikradeš sa strane. Ja ću poslužiti kao

mamac koji će ga navući na olovo. Samo tako možemo da sravnimo sa zemljom tog đavola, Romero.

Romero je vrteo glavom.

– Želim ti mnogo sreće, hombre! – rekao je on.

Pre nego što je mogao bilo šta da kaže, Romero je već bio nestao među stenama. Holidej se osvrnuo unaokolo i ubrzo i on nestao.

– Ako ubijete jedna drugu, onda se vaš otac uzalud mučio! – to je bio glas Gonzalesa. – Čike! Izlazite napolje ili ću ja doći po vas!

– Dođi po nas, pa ćeš videti šta te čeka! – čuo se glas jedne devojke.

Nisu bile daleko.

Holidej je taman hteo da ustane, kada je primetio senku iznad sebe.

Bilo je već kasno. Čovek je skočio na Holideja. Nakon udarca čela u stenu, Doku su se pojavile zvezde pred očima. Ipak, uspeo je da izvadi revolver i puca. Uspeo je da pogodi svog protivnika pre nego što je on uspeo da puca po drugi put. Meksikanac više nije predstavljao nikakvu opasnost.

– Hej Pedro! – doviknuo je Holidej. – Da li je to Pedro Gonzales? – upitao je on kako bi Romero doznao da je sa njim sve u redu.

– Hej, Pedro Gonzales! – doviknuo je Holidej još jednom.

– Gringo! – odvratio je Gonzales.

– Koliko još ljudi treba da poubijam pre nego što ti ne odeš u pakao?

– Samo još dvojicu! – doviknula je devojka iz pećine. – A, na platou vidim samo Gonzalesa!

Pored Holideja je prohujalo olovo. Đavolski opasno i blizu. Holidej se povukao niže. Pritom je koristio zaklon i pokušao da sačuva živu glavu.

– Gringo! – riknuo je jedan drugi čovek koji se pojavio među stenama.

– Gringo!

– Šta je, Gonzales? Zar se bojiš mraka?

Glas je došao s prednje strane. Gonzales se nalazio s druge strane platoa.

– Mi smo ovde u ovoj rupi, mister! – doviknula je jedna od Vilkinsonovih kćerki.

– Je li sa vama sve u redu?

– Da, a ko ste vi?

– Dok Holidej!

– Holidej! – riknuo je Gonzales. – To je čovek koga ćemo ubiti, devojke.

Dok je pogledao unaokolo. Jedna od devojaka je počela da plače. – Ostanite tamo gde ste! – opomenu ih je Dok.

Olovo je počelo da zviždi kao da ga sâm đavo nosi. Svi kuršumi bili su upućeni u ulaz u pećinu.

Holidej je skočio. Zamislio je da uskoči u zaklon u kome se nalazio Gonzales.

– Holideje!

– Okreni se i to polako!

– Kažu da si bolji od mene – iscerio se Gonzales. – Pokaži sada da je to tačno, Holideje!

Dok Holidej je ležao. Razmišljao je šta da uradi, kad iznenada prasnuše dva pucnja. Neko je kriknuo.

– Siguran sam da je to tvoj prijatelj Romero. Očekivao sam to – prodrao se Gonzales.

Holidej se namrštio. Pogledao je u mrtvog čoveka.

– Hej, Hombre! – viknuo je neko.

Pojavila se jedna senka tamo negde gore. To je bio Romero. Teturao se prema provaliji.

Holideju je zastao dah. Izgledalo je tako kao da je Romero ponovo pogođen.

Gonzales je kriknuo – A sada će tebe uzeti đavo u naručje i odneće te pravo u pakao.

Tog momenta Holidej je shvatio šta Romero namerava. Pokušavao je da skrene pažnju na sebe.

– Hej, Pedro...! – zagrmelo je Romero. Zatim je posrnuo. Pao je na kolena.

Gonzales je skočio korak unatrag. Počeo je da puca kao mahnit prema mestu gde se prethodno nalazio Romero.

Holidej je osetio da je došao trenutak konačnog obračuna. Munjevito se okrenuo i pucao. Ali je tek tada otkrio da se na Gonzalesovom pojasu nalaze štapići dinamita.

Već sledećeg trenutka, tišinu je prolomila kao kakav grom snažna eksplozija. Kao da se zemlja provalila.

Holidej je bio odbačen u nazad i udario je o stenu. Pokušao je da zaštiti glavu od kamenih odrona.

To je trajalo samo dvadesetak sekundi. Holideju se učinilo da je iznad njega prohujao čitav oblak prašine.

Uspravio se. Svaka koščica ga je bolela. Međutim, začudo, mogao je da se kreće.

Čudno! Zaravan na kojoj se nalazio bila je čista. Čak ni Kabrerinog leša više nije bilo. Valjda ga je ta eksplozija odbacila nekud u dubine tih strašnih provalija.

– Hombre, pa ti si dete sreće! – smejao se Romero. – Zadržao si se na samoj ivici provalije. Čudo! Pravo čudo. Ja prosto ne mogu da poverujem da tako nešto može da se desi.

Holidej je prišao ulazu u pećinu iz koje se sada pojavila crvenokosa devojka. Ona snažnija, koja je delovala kao prava žena. Kćerka kapetana Vilkinsona.

Ona druga bila je iza nje i to je sigurno Doroti. Dugo se kolebala. A onda, iznenađenje! Ta krhka devojčica je potrčala prema Doku Holideju i obesila mu se o vrat.

Holidej je bio iznenađen.

– Sve je prošlo – rekao je on i pomilovao njenu kosu. – Ne boj se, mala! Sada ćemo odjahati u Sjedinjene Države. Ja ću biti uz tebe, lepotice. Nemoj plakati!

– A gde je tata? – upitala je Sendi. Holidej je obrisao rukom znoj sa čela.

Sendi ga je odmah razumela. U njenim očima su se pojavile suze. Zaplakala je. Holidej nije rekao ništa. Uzeo je Doroti u naručje.

– Hombre!

Holidej se okrenuo. Bio je to Romero.

– Tebe sam zaboravio, Romero – osmehnuo se Holidej. Romero odmahnu rukom.

– Eno tamo dole ima dovoljno konja – reče on. – Ujutru, u samu zoru da vas vidim s one strane reke, žive i zdrave.

Nasmejao se.

– Holideje, ako te ikada navede put u ovo mesto, znaj da je tu tvoj prijatelj Romero del Velasko. Napravićemo tako veliku svečanost da će se pamtiti. A posebno ćemo pozvati jednu devojku po imenu Marisa.

Pre nego što je Dok mogao bilo šta da kaže, Romero je nestao u mraku.

– Ko je bio to? – upita Sendi tiho.

– Romero del Velasko – odgovorio je Dok. – Momak bez koga bismo i vi i ja završili negde u brdima, koju stopu ispod zemlje. Gore u brdima ili u mutnim talasima velike reke. Hajde, idemo onamo gde se nalaze konji. Naš prijatelj će sigurno da se pobrine o tome da nas niko ne uznemirava dok ne stignemo tamo kuda smo krenuli.

KRAJ

MARKETPRINT

Џозеф П. Орвел

ИЛУСТРОВАНИ ЕНГЛЕСКО СРПСКИ РЕЧНИК

300
dinara

МАРКЕТПРИНТ

Poštarina uključena u cenu!

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

300
dinara

МАРКЕТПРИНТ

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

0 0 4 5 6

